

Pyyhtiä Sukuleht

2025

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura

**Sukuseuran
KESÄKOKOUS
Hotelli Rosendahl
Tampere
28.-29.6.2025**

**Teemana
lemmikit
ja
harrastukset**

MITEN JÄSENEKSI SUKUSEURAA ?

Pyyhtiän sukuseuran jäseneksi ovat tervetulleita kaikki Kuparsaaresta lähteneet Pyyhtiät sekä sukuun avioliiton kautta tulleet. Nykytietojen mukaan Suomen kaikki Pyyhtiät ovat lähtöisin juuri Kuparsaaresta. Seuraan pääsee lähettämällä vapaamuotoisen ilmoituksen hallitukselle.

Marko Järvisalo
Keimolankaarre 5 A 26
01700 VANTAA
jarvisalomarko@gmail.com

Kirjeessä tai sähköpostissa olisi hyvä mainita hakijan täydellinen nimi, puhuttelunimi alleviivattuna, syntymäaika ja -paikka, täydellinen postiosoite, puhelinnumerot sekä mahdollinen sähköpostiosoite.

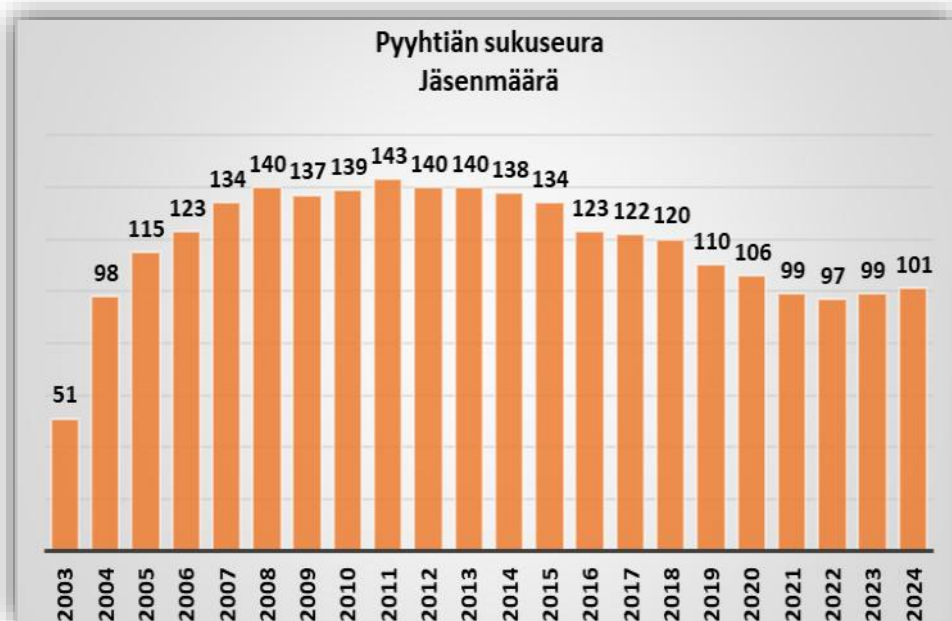
Lisäksi olisi hyvä kertoa vanhempiensa ja esivanhempiensa nimet ja syntymäajat niin pitkälle kuin ne ovat tiedossa. Tämä auttaa seuran sukututkijoita sijoittamaan uuden jäsenen oikeaan sukuhaaraan.

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura

**Antrean
Kuparsaaresta
lähteneiden
Pyyhtiöiden
yhdysside**

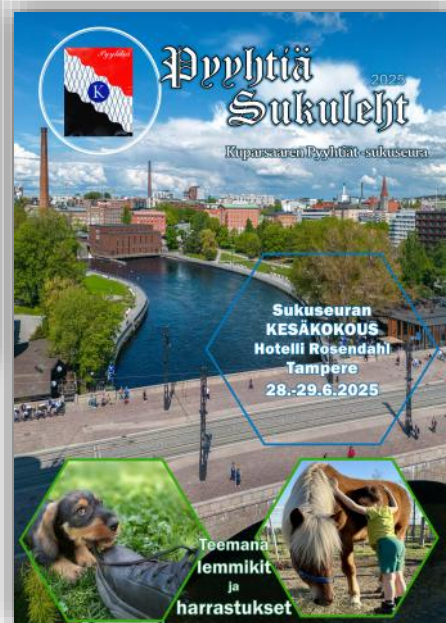
Perustettu vuonna 2003

SUKUSEURASSA 103 JÄSENTÄ (helmikuu 2025)

Seuran kotisivuilta löydät kaikki sukulehdet digi-versiona:

<http://pyyhtia.com>

HALLITUKSEN YHTEYSTIEDOT (huhtikuu 2025)

Puheenjohtaja Sirpa Pyyhtiä	041-5304919 pyyhtia.sirpa@gmail.com
Varapuheenjohtaja ja sihteeri Tomi Pyyhtiä	050-5640963 tomi.pyyhtia@granlund.fi
Rahastonhoitaja Jarmo Pyyhtiä	050-486 8804 jarmo.pyyhtia@kolumbus.fi
Jäsenet	
Ilkka Johansson	040-539 8161 ilkajohansson@gmail.com
Marko Järvisalo	050-5981250 jarvisalomarko@gmail.com
Reijo Orava	050-0420810 reijo.orava@hotmail.fi
Arto Pyyhtiä	050-537 0529 arto.pyyhtia@yahoo.com
Satu Putkisalo	050-3009667 putkisalo.satu@gmail.com

Kansi:

Kesän 2025 sukukokous järjestetään Tampereella
(Kuva: Tampereen kaupunki)

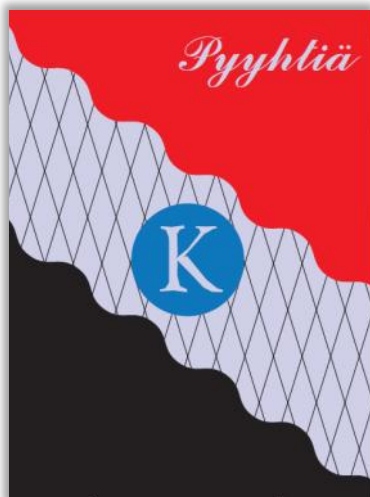
Julkaisija:

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura

Päätoimittaja:
Sirpa Pyyhtiä

Toimitus ja taitto:
Reijo Orava

Painopaikka:
Nurmiprint Oy

Puheenjohtajan tervehdys

Tässä lehdessä

- 4 Muistamme poisnukkuneita
- 5 Sukulaisten merkkipäiviä. Onnittelemme
- 6 Sukujuhla 2024 vietettiin Espoossa
- 8 Pyyhtiä –sukupuu MyHeritage –sivustolla
- 10-16 Pyyhtiän sukuiset koiraharrastajina
- 17 Sukuseura Netissä ja Somessa
- 18 Crossfit harrastuksena
- 20-25 Pyyhtiöiden hevoset -raveja ja heppaporukoita
- 26 Elämää Joutsenossa - Sota vaikuttaa rajaseudun elämään
- 28 Perhe-esittely: Anna ja Matti Pyyhtiän perhe
- 30 Vuosikokousaineistot
- 32 Kutsu sukukokoukseen

Tänä vuonna voimme juhlia Pyyhtiä Sukuleht -julkaisun 20-vuotistaivalta!

Ensimmäinen sukulehti painettiin vuonna 2005 **Reijo Oravan** puheenjohtajakaudella. Seuraan kuului silloin 103 jäsentä (15.3.2005). Tänä (9.2.2025) seurassa on myös 103 jäsentä! Sukukirjan laatimisen aikaan huippuvuosina 2012-13 meitä oli jopa 140.

Into lehden laatimiseen ei ole vaimentunut, ja voitte kaikki lähettää meille hallituksen jäsenille uusia kertomuksia ja kuvia perheestänne julkais- tavaksi!

Tämän vuoden lehden teemana on Pyyhtiöiden eläinharrastukset. Suvun jäsenten artikkelit kertovat koirista lemmikkeinä sekä näyttely- ja metsästyskoirista. Hevosharrastajat taas esittelevät hevosiaan ja hevosporukoitaan eri puolilta maa- ta.

Lisäksi saamme terveiset arjen sujumisesta Lappeenrantaan kuuluvassa Joutsenossa. Suomen ja Venäjän välinen poikkeustilanne on jat- kunut jo toista vuotta, kun Suomi sulki itäraajansa joulukuussa 2023. Satu kirjoittaa asukkaiden tunnelmista seudulla.

Olemme saaneet tänä talvena uutisia Venäjän ilmavoimien harjoitteluista Laatokan yllä (Joutseno-lehti ja Uutis-Vuoksi helmikuun alussa) ja väitetyistä Venäjän rajavartioston kiinniotta- mista Suomeen pyrkineistä ulkomaalaisista (YLE helmikuun lopulla).

Toisaalta Helsingin Sanomat uutisoi 22.2. ar- jen sujuvan rauhallisesti venäläisturisteista tyh- jentyneessä Lappeenrannassa ja rajavyyhykkeel- lä asuvat ovat ennemminkin luottavaisia avun saantiin, kun rajavartijat valvovat aluetta koirar- partioin ja ilmatilaa droneilla.

Itärajan kiinteä esteaitakin valmistuu etuajasa- sa, pääosin tänä vuonna. Töitä on aikaistettu Imatran ja Parikkalan seudulla hyödyntämällä maaston kantavaa talvipohjaa. Esteaita rakenne- taan parinsadan kilometrin pituisena pääosin Kaakkois-Suomeen.

Näistä dramaattisista rajaseudun muutoksista johtuen on Itä-Suomea esitetty erityistaloudsalu- eeksi, jotta alueen elinvoimaa saataisiin palau- tettua, tuettua ja vahvistettua.

Koska rautaesirippu pysyy suljettuna Suomen ja Venäjän välillä, voimme suunnata katseet tulevaan.

Viime kesän sukukokouksessa Jarmo ja Lea esittelivät 20-vuotissukukokouksessa tehdyn kyselyn yhteenvedon seuran nykyisen toiminnan kehittämissuunnista. Painopisteinä on halu yllä- pitää ja edistää yhteenkuuluvuutta, selvittää suvun vaiheita ja historiaa oman perheen osalta

sekä luoda uusia suvun perinteitä ja toiminta- muotoja. Suvun nuoria halutaan yhä enemmän mukaan toimintaan, sukukokouksiin ja Face- book-ryhmään. Seuran toiminnan kehittäminen on jatkuva prosessi ja hallitus ottaa mielihyvin vastaan uusia ideoita kokousten välilläkin. Koko perheelle suunnattua ohjelmaa on kehitetty tule- vaan sukukokoukseen.

Kesäkuun viimeisenä viikonloppuna on mainio tilaisuus jälleen tavata ja haastella Tampereen hotelli Scandic Rosendalissa pidettävässä suku- kokouksessa. Kokouksen jälkeen lauantai-iltana menemme yhdessä Pynikin kesäteatteriin kat- somaan uusinta versiota Tuntematon sotilas - näytöksestä. Ohjeet ilmoittautumisesta ja teatte- rilipun hankinnasta löytyvät lehden takakannes- ta.

Kannattaa varata suvun parissa koko viikon- loppu, sillä sunnuntaina on ohjelmassa leikki- mieliset kesäolympialaiset hotellin puistossa ja munkkikahvit Pynikin näkötorjassa. Ennen koti- lähtöä suuntaamme yhdessä Tampereen keskusta- lounaalle, jotta jää suu makiaks haastelemisest.

**Tervetuloo koko Pyyhtiä suku
Tampereel 28.-29.6.2025**

Sirpa Pyyhtiä
Hallituksen puheenjohtaja

MUISTAMME POISNUKKUNEITA SEURAN JÄSENIÄ

Sukuseuran
perustajajäsen

Pirkko Liisa Johansson
os. Pyyhtiä

*18.09.1934 Viipurin mlk.
+29.09.2023 Tampere

On iltaruskon aika.
Tahdon käydä nukkumaan.
Kätken käteen perhosen,
Joka saapui mua katsomaan.
Sen siivissä on kultaa
Ja se hieman värisee.
Sen kämmenelle nostan,
En mä mitään pahaa tee.

On iltaruskon aika,
Ja suljen silmäni.
Mutta ennen kuin mä nukahdan,
Tahdon avata käteni ja
Päästää ilmaan perhonen,
Joka kaikkein kaunein on.
On hyvä käydä nukkumaan,
Kun on nähnyt auringon.

- Pertti Neumann

Sukuseuran
perustajajäsen

Kirsti Maria Aaltonen
os. Kuparinen

*18.7.1936 Antrea
+25.2.2025 Loppi

Mikko Antero Kuparinen

*14.9.1943 Antrea
+20.2.2024 Janakkala

Sukuseura onnittelee

85 vuotta

75 vuotta

Ritva Valo
Turku
14.5.1940

Valeri Pyyhtiä
Lappeenranta
10.2.1950 Tallinna

95 vuotta

Helkki Suni
Köyliö
30.9.1929 Antrea

80 vuotta

70 vuotta

Laila Väistö os. Raaska
Kitee
13.5.1944 Joutseno

Veli Orava
Loppi
24.9.1955 Loppi

90 vuotta

Anja Lehtonen os. Pyyhtiä
Janakkala
18.8.1934 Antrea

80 vuotta

Esko Saloniemi
Hollola
27.7.1945 Hollola

SUKUKOKOUS 2024 ESPOON HANASAARESSA

Pyyhtiän sukuseuran kesätapaaminen järjestettiin pääkaupunkiseudulla kesäkuun ensimmäisenä viikonloppuna.

Vakioasioiden lisäksi kokouksessa pohdittiin seuran tulevaisuutta ja nuorten aktivointia toimintaan. Iltaohjelmassa oli laivaristeily Helsingin itäpuolen saaristoon.

Sukukokouksen lauantaiohjelma nou-
datti hyväksi koettua kaavaa: Kokoon-
tuminen, lounas, vuosikokous, vapaata
seurustelua ja illallistapaaminen.

Muutoksia hallitukseen

Jarmo ja Lea Pyyhtiän analyysi sukuseuran perustasta, roolista ja odotuksista perustuu edellisvuonna sukukokouksen osallistujille tehtyyn kyselyyn.

Seuran varsinainen vuosikokous käsitteli normaalit sääntöjen mukaiset asiat. Jäsenmäärän todettiin laskevan vuosi vuodelta ja sen suuntauksen muuttamiseksi tarvitaan uusia aktivointi-ideoita.

Seuran hallitukseen tuli muutoksia Marja-Leena Andersinin luopuessa paikastaan 20 toimintavuoden jälkeen, tilalle valittiin Timo Järvisalo. Timo on toiminut jo aiemminkin hallituksessa vuosina 2005 ... 2012.

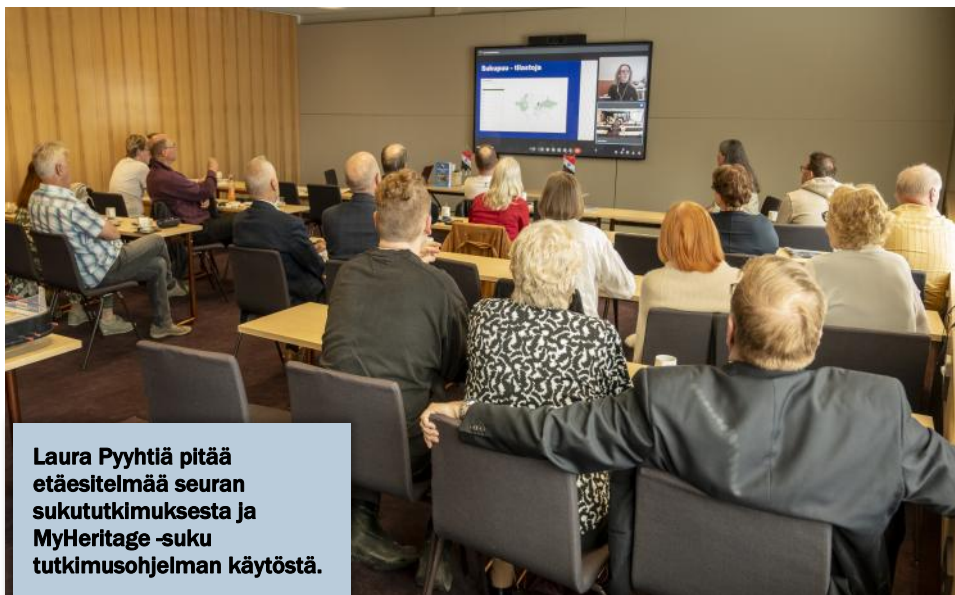
Tulevaisuuden pohdintaa

Sukuseuran tulevaisuustyön pohjaksi Jarmo ja Lea Pyyhtiä esittelivät pohdintojaan seuran juurista, toiminnasta ja erityisesti sen kehittämistä. Onko aika siirtyä sotaa edeltävien aikojen ja evakkouden nostalgisesta muistelemisesta nykypäivään ja toi-

minnassa nuoriin sukupolviin vetoaviin toimintamuotoihin. Siinä samalla suvun tieto ja perintö siirtyy eteenpäin. Pohdinta jatkuu...

Sukupuu My Heritagessa

Sukututkimus ja sukupuun ylläpito on seuran vakiotehtävä. Hallituksessa tehtävä on ollut Tomi Pyyhtiän päävastuulla, mutta välttämättömä ja hyvää asiantuntevaa apua on saatu Laura Pyyhtiältä. Laura tutustui sukuun appensa Ilmo Pyyhtiän toimiessa seuran sukututkimusvastaavana. Laura on perehtynyt syvällisesti seuran käytössä olevan MyHeritage-sukututkimusohjelmiston käyttöön. Laura piti kokousväelle etäesitelmän sukututkimuksen tilasta ja ohjelmiston käytöstä.

Laura Pyyhtiä pitää etäesitelmää seuran sukututkimuksesta ja MyHeritage-sukututkimusohjelman käytöstä.

Sukukokouksen osanottajat ryhmäkuvassa Hanasaaren kulttuurikeskuksessa

Vapaamuotoista seurustelua

Iltapäivän loppu oli vapaamuotoista seurustelua ja kuulumisten vaihtoa. Sen ohessa järjestettiin ”pöytälatkäolympialaiset” Ilkka Johanssonin toimiessa tapahtumamestarina.

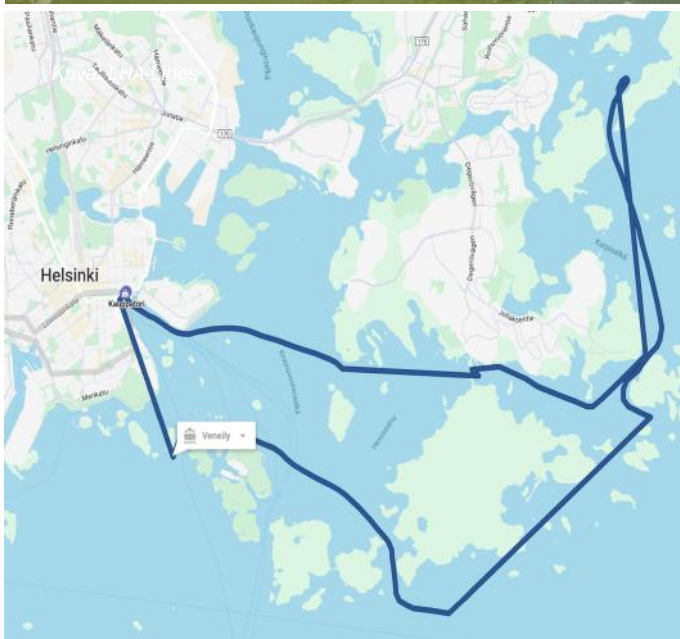
Illansuussa suurin osa kokousväestä koontui Helsingin kauppatorin rantaan iltaristeilyä varten. Risteily suuntautui Helsingin kauniiseen itäsaaristoon.

Kuvat ja teksti: Reijo Orava

Iltaohjelmaksi risteiltiin ja illastettiin Helsingin itäpuolisessa saaristossa IHA-Linesin m/s Doriksella.

Risteilyreitti kirjoittajan kännykstä (Google Maps).

Pöytälatkäturnauksen mitalikoelmikko: Ari-Matti Pyyhtiä (pronssi), Ilkka Johansson (kulta) ja Harri Tähtinen (hopea)

PYYHTIÄ-SUKUPUU MyHERITAGE -SIVUSTOLLA

Kuparsaaren Pyyhtiät-sukuseuralla on käytössään MyHeritage-sukututkimuspalvelu. Alustaan siirryttiin Sukututkimuspalvelusta pilvipalvelupohjaiseen alustaan, jotta sukuseuran jäsenet pystyvät yhdessä ylläpitämään ja päivittämään sukupuuta.

Sukututkimuspalvelusta voi käyttää selaimella ja mobiiliapplilla. Alustasta on olemassa myös tietokoneelle asennettava sovellus, jolla sukupuun ylläpito tapahtuu tietokoneella paikallisesti. Sukupuu ladataan tiedostoksi tietokoneelle, tehdään tarvittavia muutoksia ja muutuneet tiedot siirretään takaisin pilvipalveluun. Siirron aikana muiden tekemät muutokset latautuvat tietokoneellesi olevaan sukupuuhun. MyHeritagea varten pitää luoda käyttäjätunnus pilvipalveluun. Peruskäyttäjätunnus on maksuton.

Sukupuuun voidaan lisätä henkilöstä perustietojen (esim. nimi, syntymä- ja mahdollinen kuolinaika, perhetiedot, siviilisääty, ammatti, koulutustiedot, yhteystiedot) lisäksi kuvia, omia muistiinpanoja henkilöstä, linkkejä tietolähteisiin, kuvausta fyysisistä ominaisuuksista ja DNA-tutkimuksista. Henkilö on mahdollista määrittellä yksityiseksi tietokoneella olevalla sovelluksella, jolloin ko. henkilön tiedot eivät siirry pilvipalveluun kuin merkinnällä yksityinen henkilö.

Tietosuojavaatimukset huomioon

Tietosuoja-asetukset koskevat myös sukututkimusta. Tietosuojaavaltuutetun toimiston sivuilla opastetaan sukututkimusten osalta mm. seuraavasti:

"Tietosuoja-asetuksessa ei määritellä, mitä henkilötietoja sukututkimuksessa saa käsitellä. Keskeistä on, että sukututkimuksen tekijä noudattaa käyttötarkoitussidonnaisuuden periaatetta. Sen mukaan henki-

lötiedot on kerättävä tiettyä, nimennomaista ja laillista tarkoitusta varten, eikä niitä saa käsitellä myöhemmin näiden tarkoitusten kannalta yhteensopimattomalla tavalla."

Jokaisen kerättävän henkilötiedon tarpeellisuus on arvioitava erikseen. Kerättyjen henkilötietojen tarpeellisuus on myös voitava perustella sukututkimuksen tarkoituksen kannalta. Henkilötietoja ei tulisi kerätä ikään kuin varmuuden vuoksi, vaan suunnitellusti ja tiettyä tarvetta varten.

Yleisesti voidaan katsoa, että sukututkimuksessa tarpeellisia ovat tiedot sukuun kuuluvan henkilön ja tämän aviopuolison

Jos sukututkimukseen osallistuminen kiinnostaa, ota yhteyttä seuran sukututkimusvastaaviin:

Laura Pyyhtiä
laura.pyyhtia@gmail.com
puh. 050-9191500

Tomi Pyyhtiä
tomi.pyyhtia@granlund.fi
puh. 050-5640963

nimestä, syntymäajasta ja -paikasta, viikisajasta, kuolinajasta ja -paikasta sekä arvosta ja ammatista. Tarpeellisia henkilötietoja ei ole mahdollista luetella tyhjentyvästi, vaan ne määräytyvät tarkemmin kul-

loisenkin sukututkimuksen tarkoituksen perusteella. Esimerkiksi henkilön terveyss- tai kuolinsyytietojen käsittelyyn sukututkijalla ei kuitenkaan pääsääntöisesti ole tarvetta tai perusteita."

Erityisesti huomioitavaa on, että elossa olevilta henkilöiltä on pyydettävä suostumus, jotta hänen tietonsa voidaan lisätä sukupuuhun.

Lisätietoja ja kirjallisia ohjeistuksia, löydät myös Suomen Sukututkimusseuran sivuilta.

Sukupuun tilastot

Kuparsaaren Pyyhtiät-sukupuuossa oli maaliskuussa 2025 yhteensä 11 831 henkilöä ja 3341 perhettä. Tarkempaa tietoa oheisissa kuvissa.

Sukupuun käyttö- ja päivitysoikeudet

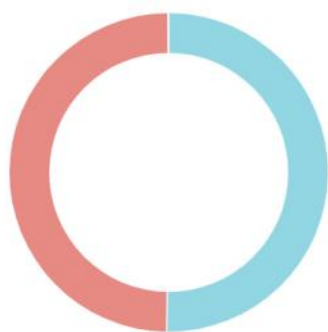
Verkkovastaavia Kuparsaaren Pyyhtiöiden sukupuussa on tällä hetkellä 8. Pääosa on hallituksen jäseniä.

Kaikkia sivuston jäseneksi pyytäneitä henkilöitä ei hyväksytty automaattisesti jäseniksi, vaan jäsenpyynnöt käydään läpi hallituksen kanssa. Tämä estää tietojen väärinkäytön. Esim. sukuseuraan kuulumattomilla henkilöillä ei ole tarvetta päästä sukupuun jäseneksi ilman erityislupaa ja selkeää syytä. Hallitus päättää myös, minkä tasoiset käyttöoikeudet jäsenelle lisätään.

Teksti Laura Pyyhtiä

Sukupuoli

11 831 henkilöä

Mies	5 939
Nainen	5 883
Tunteamaton	9

Elossa vs. kuolleet

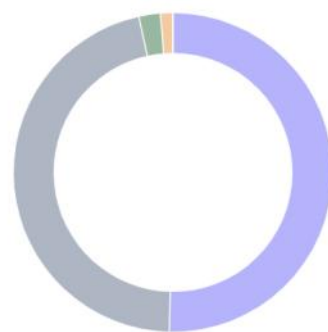
11 831 henkilöä

Kuollut	7 624
Elossa	4 207

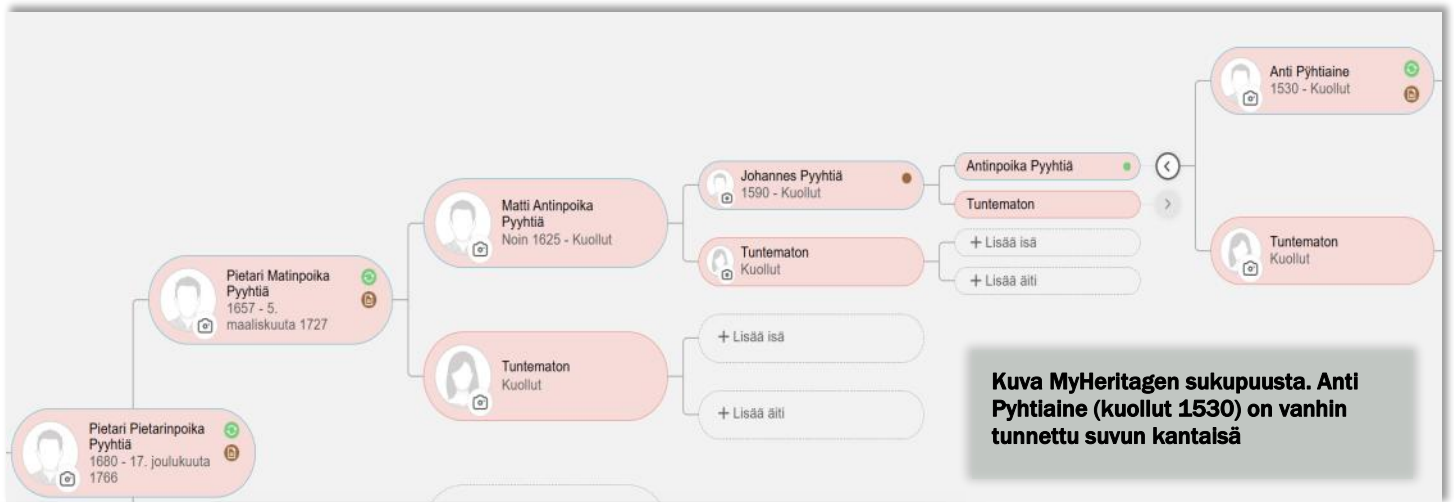
Perhesuhteet

11 831 henkilöä

Naimisissa	5 959
Naimaton	5 464
Leski	259
Eronnut	147
Kihloissa	2

Näytteitä ja tilastoja PYYHTIÄ-sukupuusta

Yleisimmät miesten etunimet

829 miesten etunimeä (15 yleisintä)

Antinpoika Antti Heikinpoika Heikki
Johannes Juhani Juho
Juhonpoika Lauri Matinpoika
Matti Mikko Olavi Pekka Tuomas

Yleisimmät naisten etunimet

903 naisten etunimeä (15 yleisintä)

Anna Antintytär Eeva Heikintytär Helena
Juhontytär Katri Liisa Maria
Matintytär Mikontytär Riitta Sofia
Tuomaantytär Vappu

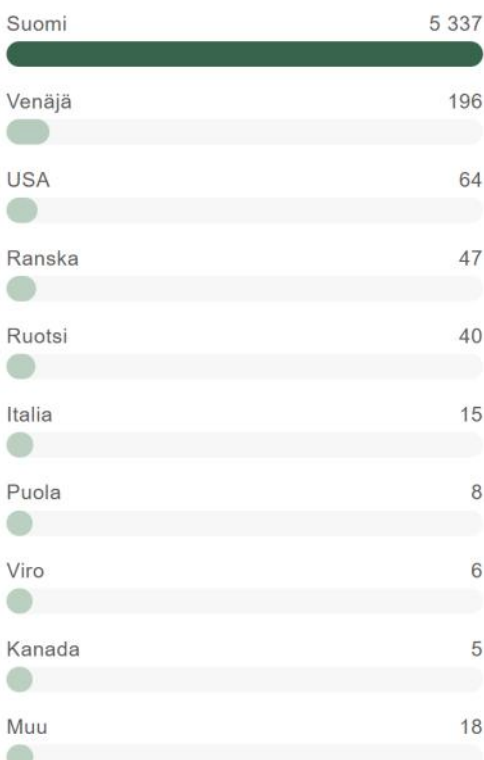
Ikäjakausma

3 293 elossa olevaa henkilöä, joilla on
syntymäajankohta

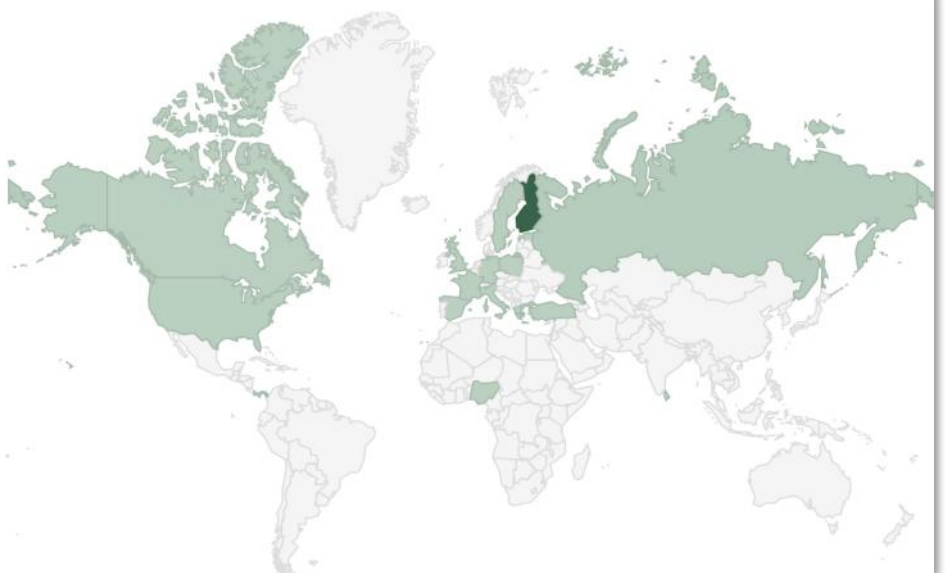

Syntymäpaikat

5 736 tunnettua syntymämaata

**Tilastotietoa MyHeritagen
pilvipalvelusta. Taulukko
vasemmalla ja kartta kertovat
sukupuussa olevien
syntymämaat**

KOIRAN VIEMÄÄ

- näyttelyitä, tokoa ja yhdistystoiminta

Heidi Pyyhtiän (perhe 461) lapsuuden ja nuoruuden eläinrakkaus suuntautuu koiraharrastukseen. Hänellä on tsekinpaimenkoira Dami, kotoisasti Pertti.

Arkea rytmittävät viikkotreeneit, lenkit ja lepoetket. Paimenkoiran aktiivisuus pitää omistajankin 'hereillä'.

Kuva: Sara Kalapudas

Heidi Pyyhtiällä on tsekinpaimenkoira nimeltään Chodsdvora's Tomorrow's Hero, eli Dami.

Heidi kiinnostui rodusta kuultuaan siitä luokkakaveriltaan. Rodun monipuoliset har-

rastusmahdollisuudet ja aktiivisuus innostivat. Lisäksi rodun kauneus miellytti. Sen pitkä karva, musta pääväri ja siinä ruskeita merkkejä. Rodun sopusuhtainen rakenne ja koko vetivät puoleensa.

Heidi mainitsee harrastavansa näyttelyissä käymistä, rally-tokoa ja tokoa. Kesään sisältyy myös agilityä, hakua ja peltojätkiä. Olisi kiinnostavaa aloittaa vesipelastusta, Heidi lisää.

Dami
Juniorimuotovallo-
ruusukkeiden
kanssa.

Heidi otti yhteyttä kasvattajaan ja tutustui muutenkin rotuun rotutapahtumissa. Näin alkoi pennun odotus, joka oli jännittävää. Samanaikaisesti Heidi ei halunnut eikä uskaltanut toivoa liikoja, hän muistelee.

Tsekinpaimenkoira on vanha, uskollinen paimenkoirarotu, kotoisin Böömistä, Prahan alueelta. Rodun nykyinen kanta elvytettiin muutamasta yksilöstä 1980-luvulla, vaikka rodun historia yltää 1300-luvulle. Heidi kertoo, että rodun ensimmäiset koirat tuotiin Suomeen vuonna 2009.

Tsekinpaimenkoiralla on palveluskoiraoikeudet. Rodun virallinen nimi on Chodsky pes. Rotu tunnetaan myös nimellä bohemian shepherd.

Aktiivista harrastustoimintaa

Heidin ja Damin viikot ja kuukaudet ovat täynnä toimintaa.

Näyttelyissä kiertäminen alkoi pennun ollessa 5 kuukauden ikäinen. Näyttelytreeneit ovat olleet osa valmistautumista.

Tokoa, eli tottelevaisuuskoulutusta, tämä pari tekee koko ajan. Siihen kuuluu muun muassa noutokapulan pito, paikkamakuu, hyppy, seuraamiskaavio, kaukokäsky, luoksetulo. Ylempiin luokkiin sisältyy tehtäviä kuten ruutu ja noutokapulan tuominen.

Entä rally-toko. Heidi kertoo rally-tokon olevan kohtuullisen uusi laji, jossa yhdistyy tottelevaisuusliikkeet ja agility. Rally-tokosta he saavuttivat RTK1 -koulutustunnuksen. Yhtään kurssia he eivät käyneet, ryntäsivät suoraan kokeeseen takapihan harjoittelun jälkeen. Ja tulosta tuli, Heidi naurahtaa.

Heidi kertoo tähtäimessään olevan palveluskoirakokeet, jolloin edellytyksenä on käytäytymiskoe (BH-koe).

Ympäri Suomea ja Baltiaa

Suomen ja Baltian koiranäyttelyt ovat tulleet tutuiksi. Pentunäyttelyitä kertyi neljä. Junioriluokkiin osallistuminen mahdollistui koiran ollessa 9-18 kuukauden ikäinen. Näitä kertyi 13. Sitten he siirtyivät nuorten luokkaan, jolloin koiran ikä on 18-24 kuukautta.

Heidi matkustaa koiran kanssa mielellään, ja Dami on tottunut matkaaja. Baltiassa näyttelypäiviä on kertynyt 11.

Hakutreneissa
lähdössä etsimään
kadonnutta.

Kuva: Jonna Närhi

Mitä saavutuksia on tullut? Tähän Heidi vastaa: Dami on Suomen, Viron, Latvian, Liettuan ja Baltian juniorimuotovalio. Lisäksi koirasta tuli Latvian juniorivoittaja 2024. Ja hän jatkaa: Tälle vuodelle tavoitteena on aikuisvaliottitella useammasta maasta.

Palmenkolran reaktiivisuus

Heidin mielestä haastavinta on paimenkoiralle tyypilliset reaktiivisuudesta johtuvat tilanteet. Rodun ominaisuudet edellyttävät omistajalta valppautta ja tilannetaajua.

Heidille itselleen ehkä yllättävintä on koiran äänenkäyttö. Siinä on vahtihaukkua, ulinaa, piippaamista ja erilaista mölinää.

Palkitsevaksi Heidi kokee sen, kun juuri niistä reaktiivisista tilanteista päästään yli. Ja toki näyttelyissä ja kisakentillä menestyminen on palkitsevaa. Hän iloitsee sujuvasta arjesta, siitä tavallisesta elämästä koiran kanssa.

Tekeminen ja menemisiet vaihtelevat Heidin töiden ja opiskelujen mukaan. Arkeen sisältyy metsässä koiran vapaana kulkemista, kotona tehtävät treenihetket, viikoittaiset ohjatut treenit.

Aktiivitoimintaa koirakolle tuovat hiihtolenkit ja 5-15 km juoksulenkit. Lisäksi rutiineihin kuuluu koiran jumpat, venyttelyt ja erilaiset painonsiirrot.

Heidi hymähtää ja sanoo: On toki rentojaakin päiviä, jolloin vain makoillaan sohvalla. Arkeen sisältyy myös laadukas koiran ruokinta.

Yhdistystoiminnassa

Heidi on jäsenenä Suomen Tsekinpaimenkoirat ry:ssä ja toimii näyttelytoimikunnan sihteerinä. Toimikunta järjestää rodun erikoisnäyttelyitä ja kokoontuu noin seitsemän kertaa vuodessa.

Yhdistyksessä on noin 250 jäsentä. Toimintaan sisältyy yhteistreenejä, rotuun tutustumisia ja erikoisnäyttelyitä.

Heidi mainitsee vuoden 2025 erikoisnäyttelyinä helatorstaina Palveluskoiratapahtuman Vantaalla ja elokuussa Maailman Voittaja -näyttelyn yhteydessä Helsingin Messukeskuksessa. Kyllä Pertti menee molempiin, Heidi tokaisee.

Koiran hankintaa pohtivalle

Koiraa hankkiessaan kannattaa pohtia realistisesti, mitä pystyy koiralle tarjoamaan ja mikä rotu sopii elämäntilanteeseen. Heidi painottaa taloudellisten mahdollisuuksien varmistamista. Kiteytettynä: aika, resurssit, taloudellinen vakaus.

Koiranomistajana Heidi kehottaa tekemään hyvää taustatyötä rodun ja kasvattajan osalta. Tulee miettiä, miksi hankkii koiran ja mihin käyttötarkoitukseen.

Koiramaailmasta sanottua: Koira on ainoa olento maan

päällä, joka rakastaa sinua enemmän kuin itseään (Josh Billings). Koirat eivät ole koko elämä, mutta ne tekevät elämän kokonaiseksi (Roger Caras).

Teksti: Lea Pyyhtiä

Kuvat: Heidi Pyyhtiän kotiarkisto
(ellei toisin mainita)

Dami odottaa
käskyä siirtyä
seuraavan rally-
tokon
kylttiä tehtävän
pariin.

Ursula kasvattaa norfolkinterriereitä: PENNUN SYNTYMÄ TEKEE ONNELLISEKSI

Ursula Johansson (perhe 471) Järvenpäästä työskentelee hoitotyön opettajana, ja kasvattaa norfolkinterriereitä.

Ursulan kennel on nimeltään Cobbybuddies. "Cobby" tarkoittaa pentä ja tukevaa ja sana esiintyy norfolkinterrierin rotumääritelmässä.

Kennelimeni on Cobbybuddies, missä "cobby" tarkoittaa pentä ja tukevaa, ja sana esiintyy norfolkinterrierin rotumääritelmässä.

Ensimmäinen pentueeni syntyi 10.1.2012. Minulta on kysytty, miksi olen ryhtynyt kasvattajaksi ja mietin, että kyllähän siihen liittyy useitakin asioita. Olen pohjakoulutuksel-

tani sairaan- ja terveydenhoitaja, ja sitä myötä opiskellut anatomiaa ja fysiologiaa. Aikanaan pohdin kovastikin, haluanko kättilöksi vai terveydenhoitajaksi, joten kiinnostus lisääntymiseen on tässä mielessä ollut olmassa jo nuoruudesta saakka.

Lapsuuden perheessä meillä ei ollut koiraa, mutta monia muita eläimiä – kuten

kilpikonna, gerbiileitä, aavikkohiiriä, marsuja ja akvaariokaloja - kylläkin. Koiria on kuitenkin ollut lähipiirissä ja ne ovat tulleet luontevaksi osaksi normaalia elämää. Ensimmäinen oma koira tuli perheeseeni vasta vuonna 2006. Olisin silloin jo halunnut narttukoiran, koska ajatus kasvattamisesta oli jossain takaraivossani. Narttuja ei kuitenkaan ollut saatavilla ja koiran kaipuu oli valtava, siis perheen ensimmäinen koira oli uros.

Pieni rotu lasten ulkoilutettavaksi

Rotuna norfolkinterrieri oli minulle uusi. Päädyimme siihen lasten kanssa aluksi koirakirjaa selailleen ja poissulku -menetelmällä. Koiran piti olla pienehkö, jotta lapset pystyivät ulkoiluttamaan sitä - mutta kuitenkin koiran kokoinen. Vaatimuksena oli iloinen ja reipas luonne, joka tykkää ihmisistä ja toisista koirista. Emme halunneet kovaa haukkujaa, joka puolustaa reviiriään ja perhettä: paimentavat koirat jäivät näin ollen valinnan ulkopuolelle. Emme myöskään halunneet kovasti karvaa pudottavaa rotua, tai ihan pelkkää seurakoiraa. Näin päädyimme norfolkinterrieriin, jonka rotumääritelmä kertoo sen olevan tyypillinen matalaraajainen terrieri, jolla on tasapainoinen, tiivis runko ja jota on käytetty niin ketun ja mäjän kuin rottienkin pyydystämiseen. Sen luonne on ihastuttava, täysin peloton, mutta ei koskaan riidanhaluinen.

Pertti ja Olva, hleman lepoa ja leikit jatkuvat.

Norwichinterrieri hyväksyttiin Englannissa Kennel Clubin roturekisteriin vuonna 1932, ja siitä tunnettiin luppakorvainen ja pystykorvainen muunnos. Nämä erotettiin toisistaan vuonna 1964, ja luppakorvainen muunnos sai nimekseen norfolkinterrieri.

Neuvoja ja kannustusta rotujärjestöltä

Kantanarttuni Pamela saatiin perheeseemme niin sanotuksi sijoituskoiraksi vuonna 2009. Sen kanssa harjoittelin näyttelyissä käyntiä ja tutustuin rotujärjestön aktiiveihin. Norwichin- ja norfolkinterrierit ry:llä on aina ollut kannustavia ja auttavaisia kasvattajajäseniä, joilta on voinut kysyä neuvoa jos jossakin asiassa. Sieltä on löytynyt myös trimmaajia, joilta olen saanut oppini karkeakarvaisen terriereiden nyppimisessä.

Kun Pamelan kasvattaja lopulta päätyi siihen, ettei hän käytäkään koiraa jalostukseen, jäi päätöksen teko minulle. Siitä se sitten lähti: kasvattajan peruskurssille ja sopivaa urosta etsimään. Jälkeen päin ajateltuna en tiennyt siinä vaiheessa yhtään mitään kasvattamisesta. Toisaalta se oli hyvä, sillä en osannut pelätä kaikkia niitä hankaluuksia, joita olen vuosien varrella kohdannut. Kaikki kun voi mennä pieleen astutuksessa, tiineysaikana, synnytyksessä ja pentuaikana – ja on mennyt. Kasvattaja kohtaa suurta surua, mutta onneksi enimmäkseen ilon hetkiä.

Uuden elämän synnyttäminen tekee minut onnelliseksi, eikä ole montakaan asiaa maailmassa, mistä nautisin enemmän kuin pienen pennun tuoksusta ja hapuilevista ensiaskelista. Ystävänä sanoi, ettei hän voisi koskaan toimia kasvattajana, koska ei kestäisi sitä, että pentu kuolee tai ylipäänsä, että pennuista pitää luopua. Kai se vaatii tietynlaista luonnetta, että pystyy.

Norfolkinterrierit saavat pieniä pentueita; keskimäärin 3 pentua. Vuonna 2024 norfolkinterriereitä rekisteröitiin Suomessa 70. Määrä on ollut viimeisen viiden vuoden aikana 70-85 koiraa vuodessa. Olen itse kasvatanut vuosien 2012-2024 välillä 17 pentuetta, yhteensä 38 koiraa. Yleisin pentueen koko on ollut 2 pentua. Edellisestä voi päätellä, että pennun kyselijöitä on paljon enemmän, kuin mitä pentuja on tarjolla.

Koira tarvitsee rakkautta ja rajat

Koen olevani vastuullisessa ja etuoikeutetussa asemassa päästessäni valitsemaan pennulle perheen. Yhteydenottoja tulee paljon, ja niistä seuloutuvat haastattelun ja tapaamisten perusteella tulevat norfolkinterrierin omistajat. Hyvä koti on sellainen, jossa rakkauden lisäksi on selkeät rajat. Pieni terrieri on suloisista suloisin ja kietoo helposti palveluskunnan pikkusormensa ympärille. Omistajan tulee olla tästä tietoinen: häneltä vaaditaan auktoriteettia, tai perhettä voi pian komentaa joku muu kuin isäntäväki.

Tähän mennessä olen onnistunut löytämään kaikille pennuille kodit, joissa suhtaudutaan näyttelyihin myönteisesti. Ellei omistaja itse koe suurta paloa koiran esittämiseen olen ollut tukena, järjestänyt näyttelyreenejä, ja vienyt myös koiria näyttelyihin. Se

Ursula ja Vilja, näyttelymenestystä Virossa

on ehdottomasti rakas harrastukseni, että saan touhuta näyttelyjuttuja ja esittää koiria. Usein käy niin, että pennun kanssa näyttelyreeneissä ja pentunäyttelyissä käytyään omistaja innostuu asiasta. Etenkin, kun oma koira menestyy. On hienoa nähdä, kuinka koira oppii ja on kontaktissa omistajansa kanssa. Tai toisin päin: omistaja oppii koulutamaan koiraansa.

Näyttelyistä palaute onnistumisesta

Näyttelyt ovat minulle kasvattajana merkityksellisiä siksi, että ne ovat ainut keino saada palautetta omista jalostusvalinnoista, ja löytää mahdollisia jalostukseen kelpaavia uroksia. Jos koira menestyy ja palkitaan, se on rotumääritelmän mukaan tasapainoinen rakenteeltaan: koira liikkuu kauniisti ja sujuvalla askeleella. Pään tulee olla vahva, otsapenkereen selkeä, hampaiden saksipurenassa ja hännän mahdollisimman lyhyt ja

suora. Luonteen suhteen norfolkinterrieriä iloisempaa koiraa saa etsiä.

Norfolkinterrieri oppii helposti asioita, koska koiran saa useimmiten motivoitua ruoalla. Tempuja tehdään, kun nameja riittää. Nämä iloiset veijarit tykkäävät myös rallytokosta, agilitystä ja noseworkista. Joku on harrastanut jopa jäljestystä ja koiratanssia. Osalla rodun edustajista on riistaviettiä jäljellä, osa ei huomaa oravaakaan. Yksilöitä nämä ovat kaikki, mutta lähes sataprosenttisesti norfolkinterrierit rakastavat uimista.

Teksti ja kuvat: Ursula Johansson

Ursulan perhe on sukukirjamme sukupuussa numero 470. Hänen äitinsä oli Pirkko Johansson os. Pyyhtiä

Lyhytjalkaiset ja leppoiset mäyräkoirat ovat paitsi perhekoiria myös riistaverisiä työkoiria monissa metsästysmuodoissa.

Reijo ja Maritta Oravan perheessä (no 415) mäyräkoirat osallistuvat päivittäiseen lenkkeilyyn. Niillä on tärkeä tehtävä hirvieläinten metsästyksessä ajavana tai haavakkoa jäljestävänä koirana sekä loukkaantuneiden eläinten SRVA-toiminnassa.

Ensimmäinen metsästyskoirani oli vuonna 1966 syntynyt Reksi, joka oli saanut enimmät geeninsä suomenpystykorvalta. Reksi oli 60-luvun loppuvuosina pyyntikaverini ja pääriistasaalis oli orava. Niitä metsästin lukion joululomilla siinä määrin, että hankin rahoilla toisen metsästysaseeni. Reksi jäi sitten Lopelle isäni metsätyökaveriksi ja pihavahdiksi, kun maailma kutsui nuoren miehen armeijaan ja opintojen tielle. Seurasi liki 15 vuoden tauko metsästyskoiraharrastuksessa.

Ajavat ja selsovat koirat

Koiratonta aikaa ei kuitenkaan kestänyt pitkään. Nuoren perheemme ensimmäinen koira oli saksanpaimenkoira. Sen poismenon jälkeen siirryimme metsästysrotuisiin koiriin.

Metsästyskoirapalon uudelleen viriäminen liittyi ammatin vaihtooni. Siirryin vuonna 1985 agronomin töistä riistahallinnon palvelukseen ja pitiähän riistapäälliköllä olla myös koiria.

Ensimmäinen ajava koiramme oli beagle Mira, joka oli erikoistunut sen ajan valtaristan, jäniksen ja myös ketun ajuriksi.

Pari vuotta beaglen jälkeen perheeseemme muutti myös toinen metsästyskoira; lyhytkarvainen saksanseisoja Lily. Saksanseisoja on monikäyttöinen koira, jota itse käytin kanaintujen metsästyksessä sekä noutavana koirana vesilintujen ja sepelkyyhkyn metsästyksessä. Myös loukkaantuneiden hirvieläinten jäljestys kuului Lilyn tehtäviin.

Saksanseisoja perheessämme oli Lilyn jälkeen kaksi. Viimeisin, Lili, siirtyi koirien

taivaaseen viime heinäkuussa yli 16 vuoden iässä.

Koiria on ollut perheenjäsenenämme aina kaksi tai kolme kerrallaan.

Peurakanta loi tarpeen mäyräkoiralle

Valkohäntäpeura oli tuotu Suomeen 1930-luvulla ja se levittäytyi vähitellen lounaiseen Suomeen. Varsinainen kannan "räjähdys" tapahtui vuosituhannen vaihduttua.

Tällöin myös lainsäädännössä tapahtui muutos. Kun aiemmin ajavan koiran käyttö peuran metsästyksessä oli kielletty, se tuli silloin sallituksi roduilla, joiden säkäkorkeus on alle 28 cm. Rajaa perusteltiin eläinsuojelulla. Ajonopeuden ei haluttu nousevan saaliseläimelle stressaavaksi.

Mäyräkoira oli käytännössä ainoa rotu, joka tuolloin alitti lain korkeusrajan.

Manu mäyräkoira

Ensimmäinen mäyräkoira Manu muutti meille vuonna 2001. Siitä kehittyi varmatoiminen ajuri, jonka ajamana kaadettiin kolmentoista jahtikauden aikana toista sataa valkohäntäpeuraa, parikymmentä metsäkaurista ja kymmenkunta hirveä.

Ajavan mäyräkoiran työnkuva on suurin piirtein seuraava:

Metsästäjärhmä valitsee pyyntialueen ja jakautuu passiin ennakkoon suunniteltuihin paikkoihin, joista merkittävä osa on ns. passitorneja. Koira tai useampi lasketaan irti alueen sisään. Ihannetapauksessa, kun koiran koulutus on onnistunut, koira lähtee

Koirat ovat lapsenlapsille mielulinen syy kyläillä mummolassa (2021)

omatoimisesti hakuun alueelle etsien tuoretta sorkkaeläimen jälkeä.

Kun sorkkaeläin on saatu liikkeelle, koiran tehtävä on ajaa sitä haukkuen riittävän sinnikkäästi. Toive on, että ajon jatkuessa eläimen kierrellessä maastossa, se osuu jonkun passimiehen ampumasektoriin ja tulee kaadettua saaliiksi. Useimmiten näin ei kuitenkaan käy vaan ajo karkaa motista ja jatkuu jopa naapurikyliin saakka.

Palkannuslaitteet apuna

Nykytekniikka on tullut avuksi koirametsästykseseen. Koira varustetaan GPS-paikantimella ja koiranohjaaja kuin myös passimiehet voivat seurata ajon kulkua ja myös toistensa liikkeitä älykännykällään.

Tämä on parantanut koirien ”työturvallisuutta” ratkaisevasti. Ajoalueesta poistunut koira saadaan kiinni melko nopeasti ennen kuin se ehtii esimerkiksi liikenteen jalkoihin maanteille. Koira saadaan myös illaksi kotiin.

Ennen nykytekniikkaa koiraa etsittiin jopa päiväkausia ja lehti-ilmoituksin. Näin kävi myös itselleni Mira-beaglen kanssa 1980-luvulla. Hakulaite oli Lopen Lehti. Toimi sekini – tosin viikon viiveellä.

Epäonnen Kamut

Nykyiset määräkoiramme ovat järjestykseltään neljäs ja viides. Väliin mahtui kaksi epäonnen kaveria. Kamu I oli toimiva ja tehokas ajuri, joka kuitenkin menehtyi 9-vuotiaana sydänkohtaukseen ”työmaallaan” peuran ajossa.

Seuraajaksi tullut Kamu II koki vielä kurjemman kohtalon. Se vajosi Kirkkonummella heikkoihin jäihin ajaessaan jäältä mereen paennutta peuraa. Kamun kamppailu hypotermiaa kesti vajaan vartitunnin, sitten pää painui veden alle. Kaikki tapahtui vain 15 metriä rannasta. Omat yritykseni murtaa uoma jäähän koiran luokse täytyi keskeyttää, kun liejuinen pohja

Aku onnistuneen ajosuorituksen jälkeen elämänsä toisella peurankaadolla lokakuussa 2024. GPS-palkannin on sijoitettu selkään huomiollivn taskuun.

alkoi imeä myös koiran isäntää veden kylmään syleilyyn. Pelastava vene saatiin paikalle liian myöhään, elvytys ei enää auttanut.

Omatolmiset hakijat

Nykyiset määräkoiramme ovat Manu II ja Aku. Kouluttajakokemukseni karttuessa olen onnistunut koulimaan ne erittäin omatoimiksi hakijoiksi. Sillä välin kun metsästäjäkaverit siirtyvät passipaikoilleen siirryn autolla peurojen löytymisen kannalta otolliseksi arvelemaani paikkaan.

Valmistelen ja varmistan koiran paikantimen toiminnan ja kun lupa tulee, taluttimen linkku auki ja - eikun menoksi. Koira, vain toinen niistä kerrallaan, ampuu metsään ja jään paikantimesta seuraamaan sen etenemistä maastossa. Ainakin Lopen runsaan peurakannan alueella koira löytää peuran tai peurat muutamassa minuutissa ja ajo räjähtää käyntiin.

Edellä on kuvattu ajosuoritusta hyvissä olosuhteissa, sulan maan aikana ja aamupäivästä. Jos osutaan tyhjiin, peurattomaan maastoon tai on sateinen iltapäivä ja aamuöiset peuran hajut ovat laimenneet, koira saattaa palata tyhjin toimin autolle. Tällöin on lähdettävä mukaan maastoon koiraa tukemaan ja johdattamaan uusiin maastonkohtiin.

Manu ja Aku vlevät emäntäänsä lenkille ainakin kaksi kertaa päivässä. Niistä kertyy Marille keskimäärin 10000 askelta päivässä, yhteensä 3100 km vuodessa (vuosi 2024).

(Jatkuu sivulla 16)

Yhdeksänvuotiaalla Manulla on riistaverisyydestä johtuva toimintatapa, mikä joskus pahasti häiritsee peuraajhtia. Manu jäljittää supikoiran pesäluolaan tai ladon alle. Seuraa raivoisa elämän ja kuoleman ottelu, josta Manu on tottunut poistumaan vain voittajana. Pentuvuosina se sai touhusta haavoja myös omaan naamaansa.

Sudet - uusi uhka

Autoliikenteen ja heikkojen jäiden aiheuttamat vaarat ovat suurin riski metsästyskoirille. Niiden rinnalle on noussut viime vuosina uusi uhka - susien hyökkäykset. Näin on tapahtunut parin viime vuoden aikana myös omilla toiminta-alueillani Aleksis Kiven eteläisessä Hämeessä eli Nurmijärvellä ja Lopella. Kummankin metsästysseurani alueet kuuluvat nykyisin pysyvien susireviirien alueeseen.

Onnettomuuksia ei ole toistaiseksi omilla alueillani tapahtunut, mutta viime kaudella koirametsästys lopetettiin kesken kauden. Susien aiheuttama riski katsottiin koiranohjaajien äänestyksessä liian suureksi.

Parin vuoden takainen kokemus kotipaikasta hukkuu nuoren koiran, perheenjäsenen, kanssa aiheutti kokemuksen, jota ei haluaisi itselleen ja perheelleen toistaa.

Olen hankkinut nuorelle Akulle ns. susiliivit, joiden toivotaan suojaavan koiraa, jos susi pääsee siihen kiinni. Siitä huolimatta huoli ajokoiraharrastuksen loppumisesta susien takia painaa mieltä. Ovatko Manu ja Aku viimeiset sorkkaeläinajurit perheessämme?

Teksti ja kuvat: Reijo Orava

SRVA on metsästäjän vapaaehtoinen organisaatio, joka avustaa viranomaisia loukkaantuneen suuriastian jäljestyksessä ja lopettamisessa. Kuvassa Manu 1 liikenteessä kolhittuneen ja metsään kuolleen ilveksen löytäjänä (2009). Narun toisessa päässä on Velkko Seuna.

Susiliivit Akun suojaruusteena. Piikkiliivit kyljissä ja Kevlar-kuldun toivotaan estävän suden puremat. (2025)

Reijo ja Manu 2 sekä ajosta kaadettu peurapukki (2022)

SUKUSEURA NETISSÄ JA SOMESSA

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura

Perustettu 6.6.2003 Viipurissa

Antrean Kuparsaaren Pyyhtiänmäeltä lähteneiden Pyyhtiöiden yhdysside

Sukuleht 2023

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseuran vuositapaaminen pidetään lauantaina 28.6.2025 Tampereella, Hotelli Scandic Rosendahl. Tarkempia ohjeita ja tietoja löytyy jäsenkirjeestä. Tervetuloa!

Ilmoittaudu mukaan: Ajankohdan varmistumisen jälkeen lisätietoa

Facebookissa: Kuparsaaren Pyyhtiät

Postia sivujen ylläpitäjälle

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura

Sukulehdet ja tiedotteet

0.6.2023	Pyyhtiä Sukuleht 2023
0.8.2019	Pyyhtiä Sukuleht 2021
8.2019	Pyyhtiä Sukuleht 2019
0.6.2017	Pyyhtiä Sukuleht 2017
2.6.2015	Pyyhtiä Sukuleht 2015
5.6.2014	Pyyhtiä Sukuleht 2014
9.6.2012	Pyyhtiä Sukuleht 2012
9.6.2011	Pyyhtiä Sukuleht 2011
9.6.2011	Pyyhtiä Sukuleht 2010
7.4.2009	Pyyhtiä Sukuleht 2009
1.7.2008	Kertomus Karjalan matkasta (sukukokous 28.-)
15.4.2008	Pyyhtiä Sukuleht 2008
15.4.2007	Pyyhtiä Sukuleht 2007
15.3.2006	Pyyhtiä Sukuleht 2006
15.3.2006	Kutsu sukukokoukseen ja aineistot sukulehde
18.6.2005	Sukuseura kokoontui Lappeenrannassa ja vier Suokkumaalla ja Kuparsaaressa
15.3.2006	Pyyhtiä Sukuleht 2005
5.6.2004	Suomen Pyyhtiät samaa sukua?
8.4.2004	Sukukokouksen esityslista ja muu aineisto
8.4.2004	Sukuseuran tiedote 2/2004: Sukuseuran kokou sukujuhla
12.2.2004	Sukuseuran tiedote 1/2004: Sukukokous ja jäsenmaksuaslaa
9.6.2003	Perustamiskokous ja kotiseuturetki Viipurin Kuparsaareen 6.-8.6.2003.

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseuran kotisivut ovat

osoitteessa <https://pyyhtia.com>

Sukuseuran julkaisemat lehdet ja muut tiedotteet ovat

digitaalisena seuran kotisivuilla:

<https://pyyhtia.com/tiedotteet.html>

Facebook-ryhmän nimi on

[Kuparsaaren Pyyhtiät](#). Liity ryhmään!

Kuparsaaren Pyyhtiät

Ryhmä (Yksityinen) · 100 jäsentä

Ei vain urheilua:

CROSSFIT HARRASTUKSENA

Monia Pyyhtiöiden sukuun kytkeytyvä yhdistää intohmo urheilua kohtaan. Yhden haaran sydämen on vlenyt crossfit – laji, johon on vaikea olla hurahamatta, kirjoittaa Elna Johansson (Pyyhtiän suvun perhe 472).

voivat sisältää painonnostoliikkeitä, kuten tempausta ja rinnallevetoa, kehonpainoharjoituksia, kuten leuanvetoja ja punnerruksia, sekä kestävyysliikkeitä, kuten soutua ja juoksua.

Toinen syy lajiin hurahtamiselle on sen saavutettavuus. Kun saavut crossfit-salille, sinut otetaan vastaan juuri sellaisena kuin olet.

Kaikki liikkeet voidaan skaalata yksilöllisesti vastaamaan harjoittelijan taito- ja kuntotasoa, ja jokainen voi haastaa itseään lähtien täysin omalta tasoltaan ja edeten niin pitkälle kuin rahkeet riittävät. Kaikille on salilla tilaa, riippumatta siitä, onko tavoitteena parempi jaksaminen arjessa, terveyden ylläpitäminen vai huipulle pääseminen.

Tiivistetysti voi sanoa, että harjoittelu ei ole vain fyysisen kunnon kehittämistä, vaan vie kokonaisvaltaisesti kohti parempaa terveyttä ja hyvinvointia.

Voimaa elämään

Laji on tuonut elämäni voimaa, hyvinvointia, säännöllisyyttä ja iloa. Olenpa ehtinyt myös kilpailla sen parissa – paras sijoitukseni omassa sarjassani on Linna Masters -kilpailujen kolmas sija. Silti lajin pointti on ensisijaisesti haastaa itseään. Mikä parasta, lajissa pääsee kokeilemaan ääriarvojaan ja todella keskustelemaan itsensä kanssa monellakin tasolla.

Nautin siitä, että kehoni on vahva ja jaksan arjessa myös fyysisesti vaativia tehtäviä. Lisäksi koen ylpeyttä ja pientä kilpailuun kannustavaa kipinää siitä, että 55-vuotiaana pystyn penkkaamaan 70 kiloa.

Laji vie helposti mennessään, mistä perheemme on osittain myös hyvä osoitus.

Minulla on ollut suuri siunaus saada viisi omaa lasta: **Sanna, Roope, Emma, Annastiina** ja nuorimmaiseni **Mico**, joka on yhteinen Ilkan kanssa. Lapseni ovat minulle tärkeintä elämässäni ja jokapäiväinen onnen ja ilon lähde.

Perheeseemme kuuluu lisäksi myös puolisoni vanhemmat lapset **Marika, Stiina, Patrik** ja **Niklas** sekä lapsenlapseni **Taisto** ja puolisoni vanhempien lasten kuusi lastenlasta **Felix, Theo, Elin, Mimosa, Elle** ja tovi sitten syntynyt pieni **Prinsessa**, jolla ei vielä ole nimeä. Hyvin tärkeitä ja rakkaita perheenjäseniä ovat myös karvattomat koiramme Lemmy Kilmister ja Bowie the David.

Perheestäni kuusi on kokeillut tai harrastaa aktiivisesti crossfitia. Nuorin tyttäreni Annastiina myös työllistyy yrittäjänä, valmentaa ja kilpailee sen parissa, kuten hänen kumppaninsakin – jonka kanssa he tapasivat crossfit-salilla. Olen itse suorittanut lajin

Oletko etsinyt liikuntamuotoa, joka olisi itsessään innostava, tehokas, hauska ja joka kehittäisi sekä voimaa, kestävyyttä että liikkuvuutta? Ja olisi vieläpä hauskaa ja yhteisöllistä?

Jos et ole vielä kokeillut crossfitia, voi sen parissa piillä ratkaisu.

Olen **Elna Johansson**, 55, ja istun tätä kirjoittaessani Arushassa, Tansaniassa, paikallisessa USA River Rehabilitaition and Training Center -majoitusyksikön huoneessani. Tähän minut toi työnantajani, vaativan erityisen tuen oppilaitos Ammattiopisto Luovin kansainvälistymisprojekti. Alkumassa on talvi ja sadekausi – tosin tällä hetkellä sen huomaa vain siitä, että lämpötila on vain +26 astetta ja kosteusprosentti 85.

Kytökseni Pyyhtiöiden sukuun on mieheni **Ilkka Johansson**, ja crossfitiin taas uskallus ilmoittautua peruskurssille syksyllä 2018. Nyt, yli 2000 treenikerran jälkeen, on helppo todeta: kyllä kannatti!

Liikunta on yksi tärkeimmistä asioista, joita voimme tehdä oman terveytemme ja hyvinvointimme hyväksi. Se parantaa jaksamista, tukee mielenterveyttä ja auttaa ehkäisemään monia sairauksia.

Silti monelle voi olla haaste löytää laji, joka innostaa ja tuntuu omalta. Itse löysin sen välittömästi crossfitin parista, muutamasta eri syystä.

Liikunnasta monet hyödyt

Yksi on lajin monipuolisuus. Päivän treeni, eli *Workout of the Day* (WOD), vaihtelee päivittäin, mikä tekee harjoittelusta sekä motivoivaa että kiinnostavaa. Treenit vetää poikkeuksetta kouluttautunut valmentaja ja ne

Elna Johansson

Mikä Crossfit?

- Laji sai alkunsa 1990-luvulla, kun yhdysvaltalainen **Greg Glassman** kehitti monipuolisen ja toiminnallisen harjoittelutavan yhdistämällä voima-, kestävyys- ja taitoharjoittelua. Hän perusti yrityksen nimeltä CrossFit Inc., joka toimii vielä tänäkin päivänä lajin katto-organisaationa. Nykyään Glassman ei enää ole yrityksessä mukana.
- Ensimmäinen crossfit-sali avattiin Kaliforniassa vuonna 2000, ja lajin filosofia, jossa korostetaan yhteisöllisyyttä ja jatkuvaa kehittymistä, levisi nopeasti. Nykyään crossfit on jo globaali ilmiö, jossa kilpaillaan kansainvälisesti ja jota harrastetaan yli 150 maassa kaikenikäisten ja -kuntoisten keskuudessa. Harrastajia on tiettävästi lähemmäs miljoona.
- Suomessa on yli 100 crossfit-salia, ympäri maata.
- CrossFit Games on vuosittain järjestettävä maailmanmestaruuskilpailu, jossa huippu-urheilijat ympäri maailman kilpailevat maailman kovakuntoisimman miehen ja naisen titteleistä eliittisarjassa ja ikäluokissa.
- Suomessa järjestetään myös useita paikallisia ja eri tasoisia kilpailuja, joissa harrastajat ja urheilijat voivat haastaa itseään.
- Lapsille on tarjolla Kids -tunteja, jotka ovat leikkilisiä ja turvallisia harjoituksia korostaen liikunnan iloa ja motoristen taitojen kehittämistä. Teineille suunnatut Teens -treenit tukevat nuorten kasvua, itseluottamusta ja urheilullisuutta. Senioreille laji tarjoaa tehokasta ja turvallista harjoittelua, joka parantaa muun muassa tasapainoa, lihasvoimaa ja liikkuvuutta.
- CrossFitin avulla kuka tahansa voi ylläpitää itsenäistä ja aktiivista arkea – ja ikä ei todellakaan ole este. Hyvä esimerkki tästä on John Mariotti, joka on osallistunut yli 80-vuotiaiden sarjaan CrossFit Games -kilpailuissa.

Crossfit on todella monipuolinen laji. Kuvakooste lajin treeniilikeleistä.

Turun Tuomiopäivä 2024, miesten kisaa.

(C) Hingane

tuomarikurssin ja toiminut useissa kilpailuissa vapaaehtoisena ja tuomarina, muun muassa Suomen suurimmassa kisassa, Turku Tuomiopäivässä useita kertoja.

Kokonaisvaltainen tapa elää ja voida hyvin

Osoitamme kukin tavallamme, millainen vaikutus crossfitilla parhaimmillaan on. Se on opettanut minut nauttimaan itseni haastamisesta, ja treeneissä koettu yhteisöllisyys sekä kannustus tekevät lajista erityisen. Se kannustaa myös terveelliseen elämäntapaan – runsas harjoittelu ja kehittyminen vaativat tasapainoista ruokavaliota ja säännöllisiä elämäntapoja.

On siis helppo sanoa, ettei CrossFit ole vain urheilua. Se on kokonaisvaltainen tapa elää ja voida hyvin.

Elina Johansson

HEVOSKÄRPÄSEN PUREMA SUVUN PERINTÖNÄ

Vänrikin syntymä

Elämä kuljetti minut Joutsenon Suokumaalta Tohmajärven kautta Jämsän Kuorevedelle. Siellä tutustuin naapurissa sijaitsevan Virkaniemen tallin ihmisiin ja hevosisiin ja sinne muutti Karate ja myöhemmin Rentukin. Ja siellä syntyi se minun hyvä ravurini

Virkaniemen tallilla asui, ja asuu yhä, suomenhevostamma R.R. Vilke. Vilkkeen oma raviura ei ottanut onnistuakseen mystisten raviavojen takia, joten sen silloinen omistaja päätti astuttaa sen yhdellä Suomen parhaista oreista, Välähdyksellä. Olin ihastunut Vilkkeen järkevään luonteeseen ja ilmoitin omistajalle olevani kiinnostunut syntyvästä varsasta. Kiinnostuneita oli kuitenkin useampia ja tammam omistaja ehdotti, että jos perustaisimme omistajakimppan, kunhan varsa syntyy.

Myöhään illalla 4.5.2019 Vilkkeen omistaja, **Sinikka Koskinen**, soitti minulle, että varsominen on käsillä. Olin luvannut olla varsomisessa apuna, asuinhan ihan naapurissa ja pääsin nopeasti paikalle. Tämä varsominen oli tammalle ensimmäinen eikä se asettunut makuulle varsomaan, vaan pyöri jalkeillaan ympäri karsinaa, vaikka sikiövedet olivat jo menneet ja varsan kavi-onkärjet pilkkottivat hännän alta. Niinpä menimme kiireesti auttamaan varsaa maailmaan ja vähän ennen puolta yötä käsivarsillamme oli pitkäjalkainen orivarsa.

Varsa sai nimekseen Vänrikki ja kymmenen hengen omistajakimppa osti sen kuukauden ikäisenä pikkuvansa itselleen. Kimpan perustamiskokouksessa minusta tuli osaomistajan lisäksi myös kimpanvetäjä, eli hoidan Vänrikin asioita. Maksan laskut kimpan tililtä ja hoidan tiedottamisen omistajaporukan ja valmentajan välillä, järjestän kimpan tapaamisia, ravireissuja ja paljon muuta.

Mahdollisuuksien varsa

Meillä oli nyt omistuksessa huippuvarsa. Sen isä Välähdyks on Suomen nopeimpia ja sen voittosumma on yli puoli miljoonaa euroa. Emän suku menee huippuvarsi Tipan Tuikkuun ja emälinjalta polveutuu muun muassa kuningatarkkilpailutason tamma Sekottaja sekä superjuoksija Polaran emä Ryntäys.

Halusimme tarjota Vänrikille parasta. Niinpä emästä vieroituksen jälkeen se muutti Orivedelle Parvelan hevosatilalle var-

Kirjoittaja, Saija Räikkönen
(perhe 72) muistelee:

"Istun pehmeällä nurmikolla, maa tärisee, korviin kantautuu tasainen kavioiden jumpsutus. Nenään leijaillee pölyn, hien ja hevosenlannan sekainen tuoksu.

*Olen Lappeen raviradan katso-
mon nurmella, eletään 80- ja 90-
luvun vaihdetta ja olen tullut pa-
pan, siskon ja serkkutytön kanssa
seuraamaan raveja. Katson voitta-
jaesittelyyn kaartavaa ravuria ja
huokaan, oispa miullakin joskus
noin hieno hevonen."*

Kirjoittaja ja hänen edesmennyt
hevosensa Karate.

Kuva: Tarja Mäkelä

Hevoskärpäsen puraisi minua jo varhain, tai sitten hevoshulluus tuli verenperintönä. Aloin käymään hevostallilla kahdeksanvuotiaana naapurin tyttöjen houkuttelemana ja siltä tieltä ei ole ollut paluuta. Aloitin ratsastustunnit kotikylälläni Joutsenon Suokumaalla sijaitsevalla Rantalan tallilla, sain hoitoponin, kehityin ratsastajana ja pääsin kilpailemaan. Kaikki vapaa-aika kului tallilla ystävien kanssa.

Papan, äitini isän **Pentti Nihtisen**, kanssa käytiin katsomassa Lappeessa raveja. Pappa maksoi meille tytöille lakut, lihapiirakat ja limut. Niitä saatiin syödä niin paljon, kuin napa veti, ainut ehto oli, että oksentaa ei saanut. Raveissa ihailin hienoja suomenhevoseja ja unelmoin omasta hyvästä ravurista.

Enpä silloin arvannut, että minulla on vielä sellainen.

Ennen omaa hyvää ravuria minulla ehti olla suomenhevosratsuruuna Karate, jonka ostin viisivuotiaana orina naapurin tytöltä. Karaten kanssa ehdin valmentautua esteratsastuksessa, kilpailla ja ihan vaan humputella. Viimeiset vuotensa Karate teki tuntihevosen hommia pienellä jämsäläisellä tallilla. Meidän 16 vuotta jatkunut yhteinen elämä päättyi Karaten lopetukseen jalkavai-
van takia sen ollessa 21-vuotias. Karaten jälkeen ostin uuden suomenhevosruunan, Sörkän Rentun. Renttua oli edellisen omistajan toimesta valmennettu ravuriksi, mutta sillä saralla ei sen ura edennyt. Niinpä Rentu toimittaa minulla harrasteratsun virkaa.

Kim Åkerlund tuulettaa
voitettuaan Vänrikin kanssa
Pikkuprinssi-titteln.
Kuva Terhi Piispa-Helsten

sapihattoon, jossa se sai painikavereikseen kymmenkunta saman ikäistä varsaa. Parvelassa on vankat perustat suomenhevoskasvatukselle ja varsojen hoidolle, sieltä on kotoisin mm. Ravikuningas Parvelan Retu. Varsapihattotalven jälkeen Vänrikki lähti kavereiden kanssa Ruovedelle orilaitumelle armoitetun suomenhevosmiehen, **Juhani Inkinen**, valvovien silmien alle. Orilaitumelta Vänrikin matka jatkui Teivoon Ravitali Veteläiselle. Siellä se aloitti osaomistajansa ja valmentajansa **Antti Veteläisen** opastuksensa esikoulun kohti ravurin uraa. Vänrikki oppi

ravihevosen alkeet talven aikana hienosti ja pääsi vielä kesäksi laitumelle kolmen oriporukkaan.

Muutto Pinsiöön ja kilpauran alku

Kaksivuotissyksyllä laidunkesän jälkeen Vänrikki palasi Teivoon Veteläisen treeniin. Antti totesi alkutalvesta, että Vänrikki osaa kiertää Teivon ovaalia jo niin hyvin, että se tarvitsisi jo toisenlaistakin treeniä. Teivossa treenireitit radan ulkopuolella ovat kuitenkin rajalliset, joten Antti siirsi Vänrikin yhteistyökumppaninsa **Kim Åkerlundin** talliin Pinsiöön

noin kymmenen kilometrin päähän Teivosta. Pinsiössä riittää kilometritolkulla hiekkateitä ja hoidettuja ajoreittejä sekä tallilla hyvät tarhat, joissa nuori oripoika saa ulkoilla tarvittaessa, vaikka vuorokauden ympäri. Maailastallilla on myös huomattavasti rauhallisempaa, kuin ratatallilla ja se on hevosen psyykelle aina parempi vaihtoehto.

Kolmivuotiskevään koettaessa Antti ja Kim totesivat, että Vänrikki on siinä kunnossa, että koelähtö on ajankohtainen ja niin meidän poika lunasti itselleen kilpailuoikeuden 31.5.2022. Saman vuoden syksyllä aloitettiin varsinaisen kilpaura Forssassa nuorten hevosten lähdössä suoraan voitolla.

Huikkea nelivuotiskausi!

Nelivuotiskauteen lähdettiin hyvillä mielin ja se alkoi voitolla Lahden Jokimaalla jatkuen parilla muulla hyvällä sijoituksella. Todellinen jättipotti, jota meistä kukaan ei osannut odottaa, oli kuitenkin vasta tulossa. Vuoden 2023 Kuninkuusravit järjestettiin Kouvolassa ja Vänrikki ilmoitettiin lauantain nelivuotislähtöön, Pikkuprinssiin.

Sain Kuninkuusraveihin mukaan kimppalaisten ja muutaman ystävän lisäksi myös tätini, **Satu Putkison**, joka lie saanut kiinnostuksen raveihin myös isältään, papaltani Pentiltä.

Heidän ja yli 15000 muun ihmisen kanssa katsoimme tätä lähtöä helteisenä elokuun alun päivänä. Ennen starttia jännitin niin kovin, että tärisin.

(Jatkuu sivulla 22)

Vastasyntynyt Vänrikki emänsä R.R.
Vilkkeen kanssa.
Kuva Saija Räikkönen

**Vänrikin onnellisia omistajia
Pikkuprinssinsä kanssa
Kouvolassa 2023.**

Kuva Terhi Piispa-Helisten

kin. 12 kantakirjattavasta suomenhevosoris-
ta vain kaksi palkittiin ensimmäisellä palkin-
nolla ja toinen niistä oli Vänrikki.

Seuraava iso unelma on ympyröity valmen-
tajan, Kim Åkerlundin, toimesta punaisella
kalenterista kesälle 2026 Teivon Kuninkuus-
ravien kohdalle. Kohti uusia unelmia!

Teksti Saija Räikkönen

(Jatkoa sivulta 21)

Vänrikin juoksu kulki loistavasti porukan keskivaiheilla. Ensimmäinen kierros mentiin todella lujaa ja viimeisessä takakurvissa Vänrikin edellä juossut tallikaveri Vahvistus nousi toiselle radalle ja Vänrikki sen perään. Pojat lähtivät hyvin sujuneeseen kiriin, pääsivät kärjen rinnalle ja ohi. Loppusuoralla Vänrikki nousi Vahvistuksen vierelle ja kiri maali-
paalulle ensimmäisenä!

Maalisuoran kuluessa minun sykkeeni oli korkeimmillaan 164, maaliintulon jälkeen me omistajat huusimme, pompimme ja hurasimme. Ei sitä voinut uskoa todeksi, meidän hevonen voitti arvostetun ikäluokkakilpailun! Sitä tunnetta ei voi sanoin kuvailla. Yleisömeri hurrasi, Vänrikki ja sitä ohjastanut Kimi tulivat loimitettuna voittajaesittelyyn, pääsimme seremoniakehään palkittaviksi ja kuvattaviksi ja vankkurikyödyllä kunniakierrokselle tuon valtavan yleisön eteen. Lapsuuden haave oli käynyt toteen. Minulla, meillä, on hyvä ravihevonen!

Nelivuotiskausi oli kaiken kaikkiaan niin huikea, että vieläkin pyörryttää. Pärsäsimme loistavasti kaikissa klassisissa ikäluokkakilpailuissa. Oulu Expresissä Vänrikki oli toinen, Kriteriumissa kolmas ja Varsakunkussa neljäs.

Kohti uusia unelmia

Vänrikin viisivuotiskausi meni penkin alle sairastelujen takia. Siitä huolimatta se sijoitui arvostetussa suomenhevososten Derbyssä viidenneksi. Tämä alkanut kuusivuotiskausi aloitettiin kantakirjauksella. Ja koska Vänrikki tekee kaiken tyylillä, niin sen se teki nyt-

**Nykyinen harrastehevoseni Sörkän
Renttu ja nuorempi polkamme Urho,
jota on myös puraissut
hevoskärpänen.**

Kuva Saija Räikkönen

KESÄN 2025 JUHLANÄYTELMÄ

VÄINÖ LINNA

TUNTEMATON SOTILAS

Pyöhtä
sukutapaamisen
iltaohjelmassa
lauantaina 28.6.
Katso ohjeet
takakannesta

julistus sodan mielettömyyttä vastaan. Samalla se on hyvästijättö viimeisille elossa oleville veteraaneillemme.

Sovitus: Sami Keski-Vähälä

Ohjaus: Antti Mikkola

Kesällä 2025 Pyynikin kesäteatterissa nähdään Väinö Linnan *Tuntematon sotilas*. Ikonisella teoksella Pyynikin kesäteatteri juhlii 70-vuotista historiaansa ja kutsuu katsojansa koolle, kuten niin monena muunakin kesänä, kansallisen suurteoksen ääreen. Linnan teoksella on merkittävä asema Pyynikin kesäteatterin historiassa. Edvin Laineen ohjaama *Tuntematon sotilas* esitettiin 60-luvulla täysille katsomoille yhdeksän vuoden ajan, ja se on edelleen kautta aikain katsotu

kesäteatteriesitys Suomessa. Vuonna 1997 esitys sai Pyynikillä uuden tulemisen Kalle Holmbergin ohjaamana.

Nyt 70-vuotisjuhlavuoden kunniaksi *Tuntematon sotilas* tuodaan nähtäväksi uudelle katsojasukupolvelle Antti Mikkolan ohjaamana. Rooleissa nähdään uusia kasvoja ja Pyynikkikonkareita.

Tuntematon sotilas on visuaalisesti ja kerronnallisesti vaikuttava elämys, mutta myös syvästi koskettava rauhan-

RAVIURHEILUA JA HYVÄNTEKEVÄISYYTTÄ!

90€ KERTAMAKSULLA
MUKAAN UPEAN ORIN
BWT LIGHTNING
HYVÄNTEKEVÄISYYSKIMPPAAN!

LASTEN PUOLELLA -HYVÄNTEKEVÄISYYSKIMPPA

KIMPAN PÄÄTTYESSÄ (2028) PUOLET NETTOTUOTOISTA LAHJOITETAAN SOS-LAPSIKYLÄLLE JA TOINEN PUOLI JAETAAN OSUUKSIEN SUHTEESSA KIMPPALAISILLE.

LÄHDE
MUKAAN!

LISÄTIETOJA KIMPANVETÄJILTÄ:
PATRIK JA NINA JOHANSSON-HONGELL,
HELLO@6AM.FI, www.6amequestrian.fi/bwt-lightning/

RÄHINÄLLÄ!

Yksi ori yhdistää sukulaisia ympäri Suomea

Pyyhtiöiden sukua eri puolilta maata vetää yhteen lupaava ravurinalku, jonka uskotaan nousevan lajinsa huipulle.

Samalla suvun hevosharrastajat tekevät tärkeää työtä Suomen hevosalan ja kansallishevosen, suomenhevosen, puolesta.

“Meistä ei kummallakaan ole aiempaa taustaa hevosten tai hevosurheilun parista, mutta tähän kimpaan lähdettiin mukaan Ilkan esiteltä asiaa. Mahdollisuus tarjoutui eräässä kiekkomatsissa Turussa, ja siitä me sitten innostuttiin”, Tomi kuvailee.

Rähinä jatkaa perintekästä emällinjaa.

Rähinän isä on Parvelan Retu, murskaavan hyvä kilpajuoksija ja vuoden 2023 Ravikuningas, ja emä Ypäjän Ilmestyvä, joka niitti menestystä ennen loukkaantumistaan. Tätä nykyä Rähinä viettää päiviään ja harjoittelee Ylöjärvellä **Etta Pakkasen** tallilla, osaomistuksessa ja valmennuksessa.

Ja valmennusta onkin tiedossa, sillä tämän vuoden aikana Rähinä alkaa ottaa ensi askeleita ravihevosenä. Varsinaisia harjoitus-

Liisa Johansson kasvoi hevoselämään jo varhain.

Luontevaa olikin, että perheeseen tuli lopulta ensimmäinen oma ravihevonen – edellä mainittuna vuonna 1991, lämminverinen tamma Cafe Avenue. Vaikka “Pepi” ei radoilla tehnyt mainetekoja, tarjosi hevonen paljon suuria tunteita, “kuten tässä lajissa aina ensin pitääkin”, Patrik toteaa.

Hevosesta tulee päällimmäisenä mieleen kaksi asiaa. Ensimmäisenä Pepin ensimmäiset tienaatut voittorahat Puumalan paikallisraveista 6.7.1996.

“Tuolloin viides sija toi omistajille 50 markan voittopotin, joka tänä päivänä tarkoittaisi 8 euroa. Voitto ei ollut suuri, mutta vielä tänäkin päivänä käteisenä maksetut voittorahat ovat säilöttynä lasipurkkiin, joka löytyy edelleen kunniapaikalta Ilkan kirjahyllystä Pirkkalasta.”

“Toinen asia ovat varsat, jotka syntyivät kilpauran jälkeen. Isän kanssa tallilla käytiin varsinkin kesäisin parhaimmillaan viikoittain ja omia hevosia käytiin jännittämässä Imatralta Helsinkiä, Tamperetta, Forssaa, Lahtea ja Mikkeliä myöten aktiivisesti.”

Raviharrastus jatkui perheen kimppaomisteisten hevosten kanssa aktiivisena uudelle vuosituhannele. Vaari menehtyi sairauskohtaukseen tarinaan sopivasti rajeja seuraten, ja alkoi Patrikin osalta hiljaisempi jakso hevosten parissa.

Yhdistävä tekijä on Rähinä.

Eikä siis mikä tahansa sukulaisten välinen nujakka, vaan vuonna 2023 syntynyt suomenhevosori **Rähinä**, ravimaailman tuleva tähti – jos ne kuuluisat tähdet ovat vaan kohdillaan.

Rähinän tarina Pyyhtiän suvussa alkoi vuonna 2023. Kimpassa ovat suvun haaroista mukana **Ilkka Johansson** (perhe 472) lastensa **Marika** ja **Mico Johanssonin** sekä **Patrik Johansson-Hongellin** ja tämän puolison **Nina Johansson-Hongellin** kanssa sekä pariskunta **Mari** ja **Tomi Pyyhtiä** (perhe 429).

“Vaikka Rähinä ei ole osalle meistä lainkaan ensimmäinen hevonen, tekee tämä sukuyhteys yhdessä harrastamisesta entistä erityisempää”, Ilkka tuumaa.

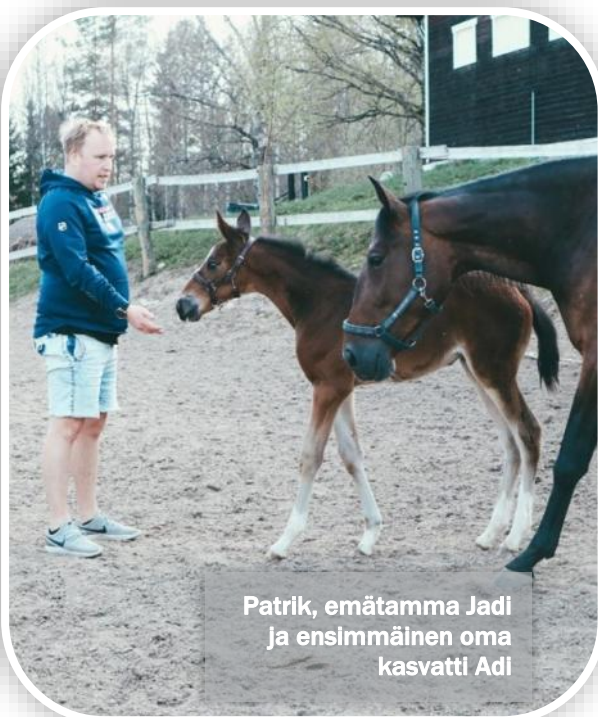
Hevosurheilu solahtaa Pyyhtiöiden elämään muiden urheilulajien rinnalle: pojista **Mikael** ja **Tuomas** ovat jääkiekkoilijoita, **Niklas** taas jalkapalloilija. Tomilla on itsellään taustaa molemmista lajeista, Marilla maastohiihdon ja yleisurheilun parista.

lähtöjä odotellaan vuoden 2026 loppupuolelle.

Mutta miksi juuri Rähinä? Ilman hevosta on ihmisen paha elää, Ilkka tiivistää, pieni pilke silmäkulmassa.

“Kun on jo vuodesta 1991 ollut joko oma tai osaomisteinen hevonen, on kaikesta vaikea olla ilman! Matkan varrelle on mahtunut pettymyksiäkin, mutta unelma hyvästä hevosesta elää. Kuitenkin kaikkein tärkeintä on kaikki tästä saadut elämykset, iloineen ja suriineen.”

Patrik Johansson-Hongell on kolmannen polven hevosihminen. Vaari **Lasse Hallikas**, jonka veljen vaimo on Suokumaan Pyyhtiötä, oli aikanaan raviaktiivi, valmentaja ja tuomari. Patrikin edesmennyt äiti **Riitta-**

Patrik, emätamma Jadi ja ensimmäinen oma kasvatti Adi

Paluu ravien pariin alkoi vuosina 2007–2008, ja vuonna 2010 mukaan astui myös ratsastusmaailma, kun Patrik tapasi tulevan vaimonsa Ninan, jolla oli jo tuolloin lajista vahva tausta ja oma ratsuponi, tätä nykyä 25-vuotias ikinuori Pia VII.

“Ninalla ei tuossa kohtaa ollut mitään linkkiä raveihin, mutta asia korjaantui nopeasti”, Patrik toteaa.

Tänä päivänä pariskuntaa voisi tituleerata ravihevosten “kerrostalokasvattajiksi” kolmella täysomisteisella ja viidellä osaomisteisella hevosellaan, joista yksi on Rähinä. Täysin omien hevosten päivittäisestä hyvinvoinnista vastaavat valmentajat ja tallinpitäjät, hallinnoinnista Patrik ja Nina. Lisäksi pariskunta toimii yhdessä eri kimppejen kimpanvetäjinä, viimeisimpänä lisäyksenä yhden Suomen tunnetuimman kasvattajan, BWT Stuterin, kimpissa.

Kaikki siviilitöiden ohella.

“Kuten usein harrastusten kanssa, kävi tässäkin niin, että hommat ovat laajentuneet paljon aiottua isommaksi.”

Raviurheilu —laajaa yhteisöllisyyttä,

Raviurheilu on parhaimmillaan laajaa yhteisöllisyyttä, suuria tunteita tarjoavia pienempiä ja suurempia kilpailuja, omien tai tuttujen hevosten onnistumisia. Vieraankin hevosen onnistumista saatetaan juhlia kuin oman.

Kaiken keskiössä on aivan valtavan upea luontokappale, Patrik toteaa.

“Hevonen aistii ihmisestä kaikki tunteet ja siksi se on paras terapeutti. Kun töissä on ollut rankka päivä, auttaa hevosen kanssa puuhastelu aina fiilikseen. Ihan sama tulee ko taivaalta vettä vai lunta, kun olet saanut muodostettua hevosen kanssa luottamussuhteen, se kuuntelee aina. 500–700 kiloisen eläimen kanssa ei ehdi paljoa muuta miettiä.”

Tomi ja Rähinä keskustelevat heinän laadusta ja toteavat sen olevan ensiluokkalaista.

Tästäkin huolimatta raviala on Suomessa pienoisessa suvannossa. Patrik ja Nina haluavat kuitenkin osaltaan, kuten muutkin suvun hevosharrastajat, olla mukana talkoissa, joiden tähtäin on selvä: nostaa lajin asema ja hevosalaa Suomessa korkeammalle.

“Vaikka julkisuudessa ruoditaan aika-ajoin eläimiin liittyviä ylilyöntejä, on kuitenkin hienoa tietää, että ne eivät ole arkipäiväisiä asioita alalla ja hevosväki reagoi niihin voimakkaasti sisältä päin.”

Hevosala työllistää Suomessa noin 15 000 henkilöä ja on henkilötyövuosissa (6500) verrattavissa Lapin matkailuun. Alan on myös todettu laskevan syrjäytymisriskiä niin, että esimerkiksi ratsastuksen ansiosta syrjäytymisriskistä poistuneiden nuorten elinikäinen kustannussäästö valtiolle on arvioitu olevan 1,6 miljardia euroa, Patrik kertoo.

“Hevosharrastus ei katso ikää, sukupuolta, fyysisiä ominaisuuksia tai uskontoa. Samassa ravilähdössä voivat ohjastaa niin 1953 syntynyt ravilegenda **Jorma Kontio** ja vaikkapa 2003 syntynyt, kokeilaslisenssillä operoiva **Oona Halme**.”

Isossa kuvassa hevosalan puolesta taisteluun liittyy Patrikin mukaan yksi äärettömän iso asia, miksi ravien puolesta kannattaa pitää ääntä: Suomen kansallishevonen, suomenhevonen. Sama hevonen oli merkittävässä roolissa talvi- ja jatkosodan rintamilla, ja ilman sitä voisimme katsoa erilaista rajaa Kaakkois-Suomessa.

“Kun hevosala Suomessa voi hyvin, suomenhevonen voi hyvin.”

Annastiina Lehtonen

Tuleva ravi ohjastaja? Mico Teivon poniravikoulussa

“Siinä missä Suomessa ihmiset lyövät lauantaina lottoa, pelataan Ruotsissa vastaavasti rahoja raveihin. Ruotsissa raviurheilu on yhteiskunnallisesti hyväksytty laji, kun Suomessa lajiin liittyy vielä vahvoja stereotyyppioita ja vanhoja oletuksia.”

Hevonen ansaitsee parasta

Hevonen on upea eläin, joka ansaitsee vain parasta, Patrik painottaa. Hän myös toteaa, että ravihevonen ja hevonen yleensäkin voi Suomessa paremmin kuin koskaan. Ajotavat ovat siistittyneet hirmuisesti ja hevosten hyvinvointia kontrolloidaan Hippoksen ja viranomaisten toimesta tarkasti.

Maailmantilanne Joutsenossa talvella 2025 NAAPURIN SOTA VAIKUTTA A RAJASEUDUN ELÄMÄÄN

Miten Venäjän hyökkäysota Ukrainaan ja siitä seuranneet muutokset naapurisuhteissa sekä rajan sulkua vaikuttavat sukulaistemme elämään Joutsenossa?

Asiaa avaa sukuseuramme hallituksen jäsen Satu Putkisalo (perhe 735).

Arki rullaa omassa oravanpyörässään: Työpäivä, ruoka, tiskit, roskat ja pyykit. Harrastukset, eli kissan pajaaminen ja iltalenkki allekirjoittaneen ohjelmassa.

Monella jää tuo ihan ensimmäinen pois päiväohjelmasta eläköitymisen, sairauden tai YT-neuvottelujen jälkimainingeissa. Se taas heijastuu mm. ostovoimaan. Osa Etelä-Karjalaisista yrityksistä kärsii itäturistien puutteesta, mutta esim. Etelä-Saimaan haastatteleva kahvipaahittomyyntijä **Arttu Muukkonen** sanoo, ettei näe ltä-Suomen tilannetta erityisen huonona (E-S 16.12.24).

Venäjältä aiemmin tulleen puutavaran toimitusten lakkaaminen vaikeuttaa metsäteollisuuden toimintaa.

Eri medioissa on näkynyt juttuja täältä rajaseudulta. Ulkomailta asti on tullut toimittajia kyselymään, millaista täällä on asua ja elää.

—No, ihan tavallista, vastaa moni tuttavani kyselyyn.

Henkilökohtaisella tasolla rajan sulkua haittaa monien ihmissuhteita. Perhettä, sukua ja ystäviä asuu rajan toisella puolella ja tapaamiset ovat harventuneet. Mm. Imatran seudulla sijaitsevien kiinteistöjen ylläpito on myös hankalaa, kun venäläiset omistajat eivät pysty maksamaan laskuja eivätkä pääse käymään kohteissaan ylläpitämässä omaisuuttaan sulkujen vuoksi.

Raja

Täällä rajan läheisyydessä on totuttu elämään asian kanssa. Sitä ei tule ajateltua normiarjessa. Metsäretkellä ehkä kuitenkin kiinnittää entistä herkemmin huomionsa taivaalla pörräävään helikopteriin. Varsinkin kesällä, kun tulee vietettyä enemmän aikaa ulkona, saattaa nähdä taivaalla myös lentokoneen, joka lentää rajan suuntaisesti edestakaisin non-stoppina.

Valvonta pelaa nyt, kuten aina ennenkin, ja olo on ihan turvallinen. Rajavartioston henkilökuntaa ja ajoneuvoja näkee silloin tällöin,

ehkä päivittäin. Myös tekniikkaa, kuten valvontakameroita, on käytössä.

Tästä hyvä esimerkki on, kun käytiin sukulaisten kanssa kävelyllä hänen maillaan rajan pinnassa. Hän ajoi autolla valvontakameran ohi ja pysäköi auton. Oliin jo aikaisemmin kävelty toisaalla metsässä ja niinpä otettiin eväät esille kahvitaukoa varten hetimiten.

Samassa alkoi hänen puhelimensa soida, ”Rajavartiolaikoksesta, päivää. Ihanko itse tulit, vai onko autosi varastettu?” Tarkistussoitot toimivat molempiin suuntiin. Rajakyltien asukkailla taitaa kaikilla olla tallennettuna puhelimeensa suora numero rajavartiostolle, mihin voi soittaa, jos havaitsee jotain epäilyttävää.

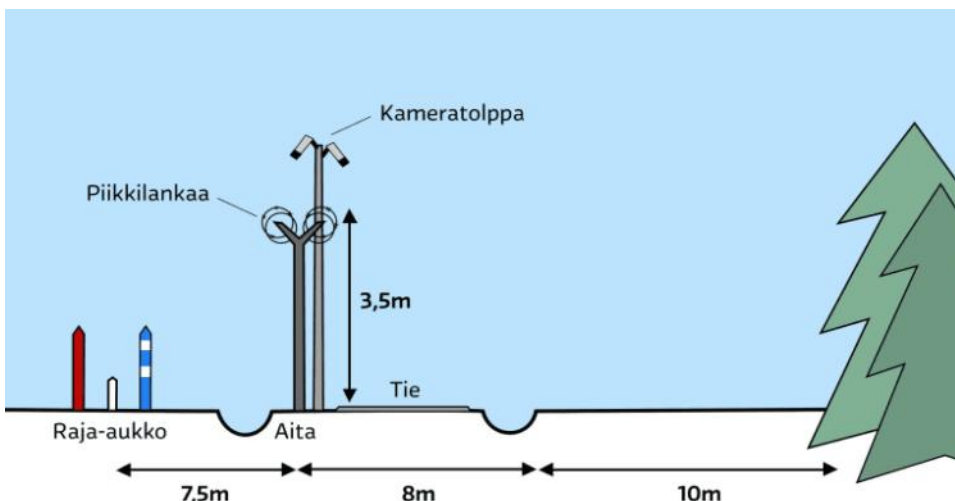
Keskustelin erään rajavartioston henkilökuntaan kuuluvan kanssa tästä, että minua pyydettiin kertomaan, millaista on asua rajan lähellä. Hän totesi, että Suomeen ei kohdistu minkäänlaista sotilaallista uhkaa. Toisaalta rajavyöhyke-alueella on kavennettu/pienennetty muutama vuosi sitten. Tämä helpottaa mm. rajan läheisyydessä asuvien henkilöiden luona vierailussa, kun ei tarvitse kyläreissua varten hankkia rajavyöhykelupaa. Asiasta ei ole tiedotettu kovin näkyvästi.

Uusi raja-aita

Suomen ja Venäjän väliselle rajalle rakennetaan uutta aita, jonka kokonaispituus tulee olemaan 200 kilometriä. Tämä tulee vaikuttamaan susien, karhujen, hirvien sekä villisikojen elämään myös. Aiemmin oli suunnitteilla villisikojen liikkumisen estämiseksi aita, ettei sikarutto pääsisi leviämään, mutta siitä luovuttiin

Teksti: Satu Putkisalo

Kuva: Rajavartiolaikoksesta, Jyrki Lyytikä / Yle

NYT SUKUKIRJA TAI STANDAARI LAHJAKSI

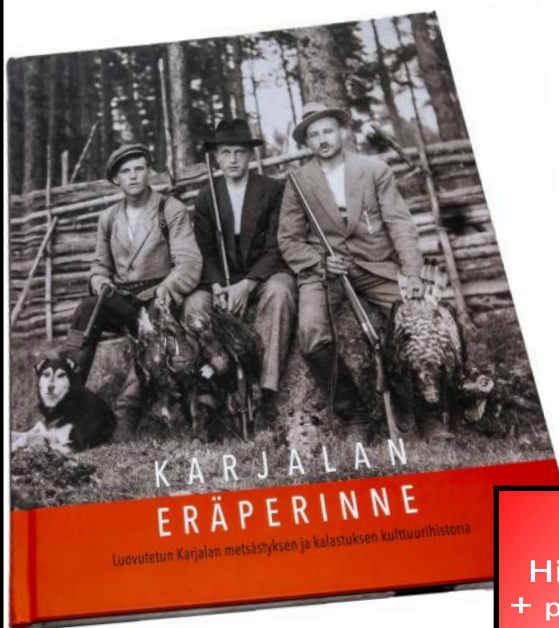
Tilaukset sähköpostitse
Jarmo Pyyhtiältä:
jarmo.pyyhtia@kolumbus.fi

HINNAT
STANDAARI 42 €
SUKUKIRJA 30 €
+ LÄHETYSKULUT
NOIN 12 €

Tilaa nyt. Saat mukaasi
sukukokouksesta ilman
lähetyskuluja

KARJALAN ERÄPERINNE Luovutetun Karjalan metsästyksen ja kalastuksen kulttuurihistoria

Teos kokoaa yhteen Karjalankannaksen, Laatokan Karjalan ja Raja-Karjalan metsästyksen ja kalastuksen rikkaan ja monivaiheisen kulttuurihistorian kivikaudesta 2000-luvulle asti.

Hinta 29 €
+ postituskulut
Tilaukset:
Reijo Orava
0500 420 810

**KUPARSAAREN
METSÄSTYSSEURAN
SUURHANKKEEN TULOS**

SUOKUMAA-LIPIÄLÄ KYLÄKIRJA

Tulentallojain Tarinoita XX Joutsenon kotiseutuyhdistys ry. Pertti Vuori, julkaistu 2017, Saimaprint Oy

Joutsenon kotiseutuyhdistyksen julkaisussa kerrotaan Suokumaan kylän historiaa. Joutsenon pitäjä itsenäistyi vuonna 1639. Aikaisemmin kylä kuului Jääskeen. Historia-osio esittelee kylän varhaista asutusta, sotavuosia ja kertoo tarinoita kylän kansanparantajasta ja yrittäjistä. Kylän jokaisesta talosta on kirjassa pari kuvaa sekä lyhyt esittely talon asukkaista.

Pyyhtiöiden koteina kirjan julkaisuvuonna toimi kolme tilaa tai taloa. Sitten näistä kaksi on vaihtanut omistajaa. Edelleen useammassakin talossa asustaa Kuparsaaren Pyyhtiät -sukukirjastakin löytyviä henkilöitä.

Kirjan voi tilata
Satu Putkisalolta
Hinta 15 € +
postikulut

050-3009667
putkisalo.satu
@gmail.com

Perhe-esittely: Anna ja Matti Pyyhtiän perhe

Anna os. Tarkkonen ja Pertti, Riitta, Markku, Pirkko ja Matti Pyyhtiä (1946)

Matti Pyyhtiän, s. 1905, vanhemmat Eeva-Stiina ja Heikki Pyyhtiä olivat kotoisin Antreasta, ja asuivat isossa talossa Kärstilässä. Sisarusparveen kuuluivat Matin lisäksi Eetu, Mikko, Oskar, Ester ja Tilda.

Kähäriläinen Elias Tarkkonen puolestaan oli tavannut puolisonsa Olga Sofian (ent. Hämäläinen) Lappeenrannassa, kun tämä oli tullut tapaamaan veljeään. Olgan veli piti Lappeenrannan linja-autoasemalla kahvilaa. Annan, s. 1907, sisarukset olivat Edla, Aino, Helvi, Toivo, Armas ja Arvi.

"Anna Tarkkonen ja Matti Pyyhtiä tapasivat Talin tanssilavalla", kertoo heidän nuorempi tyttärensä Riitta haastattelussa. Anna oli kova tanssimaan ja häntä hakivat monet pojat. Matti katseli tanssia, mutta ei itse tanssinut lainkaan. Aikansa katseltuaan hän oli päättänyt, että "Tuon tytön minä haluan", Riitta sanoo hymyillen. Tanssit loppuivat ja Matti tuli kysymään, pääseekö saatille. Anna vastasi, että matka on pitkä, Kähärin kylään saakka, mutta saatille saa tulla. Matti asui Kärstilässä, ja matkat taitettiin polkupyörillä. Talin tanssilava kutsui myös tulevana lauantaina, ja ihastusta oli ilmassa. Riitta kuvaa isäänsä komeaksi, jopa kauniiksi, mieheksi, johon Annan oli helppo ihastua.

Toinen tarina kertoo, että kylän kaunotar, Anna, valitsi Matin, koska tällä oli kylän paras hevonen. Sellaista tarinaa Riitta ei kerro kuulleen. Mene ja tiedä.

Matti Pyyhtiän perheen puolella suhtaututtiin yleensäkin miniä- ja vävyehdokkaksiin varauksella: olisi pitänyt olla varakkaasta suvusta, eikä ihan tavallisesta. Koska nuorten rakkaus oli vahvaa, niin siinä ei perheen toppuuttelu auttanut: Anna ja Matti vihittiin. Vanha valokuva-albumi kertoo, että häitä vietettiin helluntaina vuonna 1933.

Kaksoset, Pertti ja Pirkko, syntyivät syksyllä 1934. Perhe asui silloin Kärstilässä, Viipurin maalaiskunnassa. Matti työskenteli aiemmin Pelkosenniemellä ja Savukoskella

rajamäen. Viipurissa Matti teki muuraustyötä ja talon rakennusta, Annan tehtävänä oli hoitaa koti ja lapset. Loppuvuonna 1936 syntyi Riitta. Perhe oli muuttanut tässä välissä Jääskeen Matin töiden perässä. Talvisota alkoi 30.11.1939, ja perhe asui silloin Enssossa. Sieltä lähdettiin evakkoon. Matkaa tehtiin aluksi härkävaunussa. Perheen isä Matti meni rintamalle, ja Anna-äiti kuljetti lapset turvaan Ikaalisiin. Perheen nuorin lapsi, Markku, syntyi kesäkuussa vuonna 1940 Tainionkoskella, silloisella Ruokolahdella, jonne perhe oli muuttanut evakkokausien jälkeen.

Kesäsodan 1941 aikana Matti oli taas rintamalla. Anna ja lapset olivat evakossa Järvenpäässä ja Huhmarissa ennen paluutaan Tainionkoskelle. Kerran vielä jouduttiin lähtemään turvaan, ja sillä kertaa matka suuntautui kohti Juvaa. Lapset ehtivät käydä siellä kansakoulua kuu-kauden verran ennen sodan loppumista. Pajusen talossa Juvalla asuivat myös seinänaapurit Hilda Salli lastensa Railin ja Simon sekä Hilda Kannus omien lastensa, Helvin, Mirjan, Erkin ja Pirkon kanssa. Riitta kertoo, että lasten välinen ystävyys jatkui koko sen ajan, kun Tainionkoskella asuttiin, ja pitkälle sen jälkeenkin. Arposen haassa leikittiin ja pelattiin muun muassa neljää maa- ja pesäpalloa: sieltä on hyviä muistoja. Arposen haassa myös rakastuttiin. "Siellähän ne Pirkko ja Ahtikin löysivät toisensa", Riitta muistelee myöhempiä aikoja.

Jatkosodan päätyttyä 19.9.1944 elämää ja maata alettiin rakentaa uudelleen.

Pyyhtiän Anna ja Matti asettuivat lapsineen Imatralle, Tainionkoskelle, jossa Matti työskenteli Imatran rautatehtaalla kolmivuorotyössä ja Anna kotiäitinä. Lapset kävivät Tainion-

Sukulehtemme perhe-esittelyssä on tällä kertaa Heikki Pyyhtiän ja Anna os. Tarkkonen perhe
(perhe 465 sukukirjassa).

Perheen esikoiskaksosista Pirkon (Johansson) muistoilmoitus on toisaalla lehdes-sämme.

Perheen jälkipolvien harrastuksista kerrotaan useissa lehtemme jutuissa.

kosken kansakoulua. Myöhemmin Pirkko ja Riitta kävivät oppikoulun, Pertti ammattikoulun ja Markku opiskeli taidetta. Pirkko on kertonut, että Matti oli sekatyömies: hän teki mitä vaan. Milloin hän oli valssaaajana, milloin generaattorinhoitajana. Hän pystyi rakentamaan taloja, muuraamaan, tekemään leikkikaluja ja suksia. Kengätkin hän teki vanhoista saappaista saamastaan nahasta; suutari auttoi pohjien kiinnittämises-sä. Matti oli monitaituri. (Laukkanen 2020)

Anna oli myös taitava käsistään; hän valmisti kaikki perheen vaatteet alusvaatteista päällystakkiin, leipoi ja paistoi ja hoiti kodin. Anna teki ompelijan työtä kiireapulaisena vaatturi Hilma Unholle ja satunnaisille asiakkaille. Tyttöillä oli aina kevät- ja joulujuhlissa uudet mekot. Vaikka kaikesta oli pulaa so-

Matti Heikinpolka Pyyhtiä ja Anna Sofia Eliantytär Tarkkonen, 4.6.1933

Matti, Anna, ystäväpariskunta Auni ja Jalmar Johansson. Edessä Pirkko ja Annan sisaren tytär Leena Karvanen (myöh. Hyytiäinen). Imatrankosken kuohut 1958.

dan jälkeen, perhe ei elänyt puutteessa – kiitos neuvokkaiden vanhempien. Kesäisin Matin työvuorojen salliessa perhe retkeili ja veneili Saimaan saaristossa. Samalla kerättiin marjoja tai sieniä ja kalastettiin. Omasta maasta saatiin perunoita ja tomaattia, ja perheellä oli jonain vuonna myös kesäpossu. Venevalkaman lähellä oli lähde, josta otettiin juomavettä.

Riitta puhuu lämmöllä molemmista vanhemmistaan. ”Maailman parhaat vanhemmat”, hän sanoo. ”Aina kun isällä oli viikonloppuvapaata, hän pyysi minua soutamaan ja kalalle.”, muistelee Riitta. Matti uisteli ja Riitta sousi – se oli isän ja nuoremman tyttären yhteistä aikaa. Ruuan laiton ja ompelun Riitta kertoo oppineen äidiltään. ”Pyysin kerran äitiä leikkaamaan kankaan kaavojen mukaan”, Riitta jatkaa, ”mutta äiti sanoi, että sinun pitää tehdä itse: et sie muuten opi.” Äidin kanssa käytiin myös kyläreissuilla Sallilla ja Kannuksilla. Valokuva-albumi kertoo, että perhe on käynyt sukuloimassa niin Annan kuin Matin puolen sukulaisten luona. Hyvä tavaton, miten tyylikkäänä sitä oltiinkaan!

Lapset muuttivat vartuttuaan tahoilleen. Pirkko ja Ahti aloittivat yhteisen elämän Helsingissä 1950-luvun puolivälissä. Perheeseen syntyi kaksi lasta: Ursula 1959 ja Ilkka 1961. Pirkko asui ja työskenteli sittemmin Vantaalla eläkkeelle jäämiseen saakka. Perhesiteet veivät hänet kymmeneksi vuodeksi takaisin Imatralle, ja sen

jälkeen Tampereelle, jossa Pirkko kuoli 2023.

Pertti muutti myös aluksi työn perässä Helsinkiin. Hän sai vaimonsa Toinin kanssa neljä lasta: Kirsin 1961, Jounin 1962, Pirjon 1966 ja Riston 1967. Pertti asui suurimman osan elämänsä Vantaalla, jossa hän kuoli 2004.

Riitta lähti Imatralta Lahteen ja sieltä Helsinkiin. Riitta sai kaksi tytärtä: Ilonan 1967 ja Irenen 1971. Sisarukset Pirkko, Pertti ja Riitta pitivät nuorena tiiviisti yhteyttä ja serkukset tapasivat usein, koska asuivat melko lähellä toisiaan.

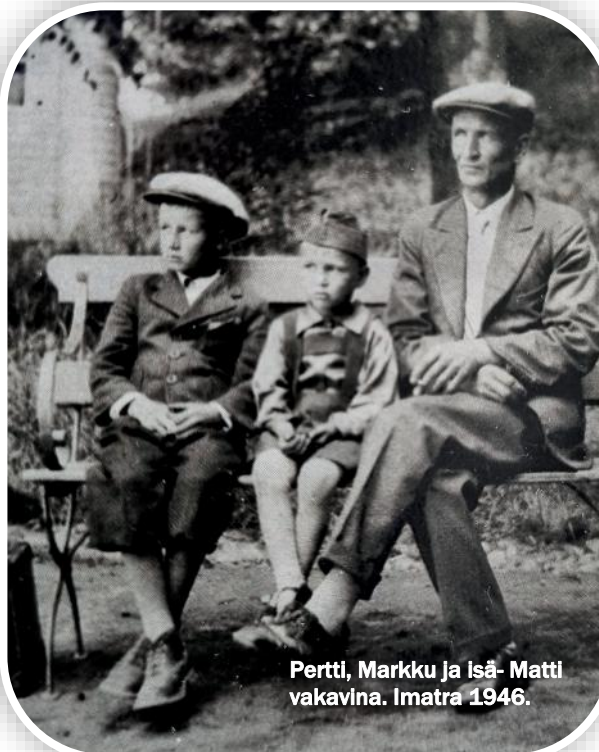
Kesäisin Imatralle mummon ja vaijan luona käydessä tavattiin myös nuorimman veljen, Markun, lapsia Minnaa 1964 ja Jannea 1965. Markku oli sisaruksista ainut, joka jäi Imatralle. Hänellä on toisesta avioliitosta lapset Anu 1974 ja Petteri 1980. Markku kuoli Imatralle vuonna 2000.

Anna ja Matti asuivat Imatralle 1970-luvun taitteeseen saakka. Sieltä he muuttivat Vantaalle lähelle Pertin perhettä muutamaksi vuodeksi. Vantaalta matka jatkui Hyvinkäälle, jossa Matti kuoli 1978 ja Anna 1982. Heidät molemmat on haudattu Hyvinkään Rauhanummen hautausmaalle.

Teksti Ursula Johansson

LÄHTEET

Johansson Ursula. 2025. Långholm Riitta, haastattelut 24.12.2024 ja 20.2.2025.
Laukkanen Frank. 2020. (toim.) Pirkko-mummo muistelee. Omakustanne.

Pertti, Markku ja isä-Matti vakavina. Imatra 1946.

Kuparsaaren Pyyhtiät -sukuseura

TOIMINTAKERTOMUS VUODELTA 2024

Kokoukset

Sukuseuran vuosikokous pidettiin Espoossa 7.6.2024. Kokouksessa oli läsnä 25 henkilöä.

Hallitus

Sukuseuran hallitukseen sukuseuran kokoukseen saakka kuuluvat seuraavat jäsenet: Marja-Leena Andersin, Ilkka Johansson, Marko Järvisalo, Reijo Orava, Satu Putkisalo, Arto Pyyhtiä, Jarmo Pyyhtiä, Sirpa Pyyhtiä ja Tomi Pyyhtiä. Puheenjohtajana toimii Sirpa Pyyhtiä.

Hallitus jatkoi vuosikokouksen jälkeä entisessä koonpanossa, paitsi että Marja-Leena Andersinin tilalle valittiin Timo Järvisalo.

Hallitus kokoontui vuonna 2024 viisi kertaa (tammi-, helmi-, huhti-, syys- ja marraskuussa). Hallituksen kokoukset olivat etäkokouksia.

Toiminta

Sukututkimustyötä hallituksessa jatkaa Tomi Pyyhtiä. Toiminnan kehittämisen painopisteenä ovat olleet sukulehti, My Heritage-ohjelmalla ylläpidettävä sukupuu, seuraavan sukujuhlan valmistelu ja jäsenistön tiedottaminen sosiaalisessa mediassa (kotisivusto "pyyhtia.com" ja Facebook-ryhmä "Kuparsaaren Pyyhtiät").

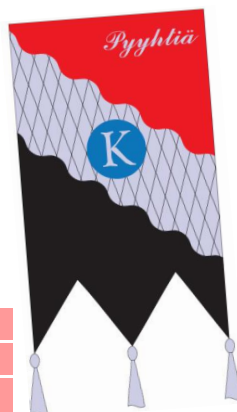
Talous

Tilikauden tulos osoittaa -158,38 euroa alijäämää. Seuran tilillä oli vuoden vaihteessa rahaa 3446,31 euroa.

Tiedottaminen

Tiedottaminen hoidettiin postittamalla jäsenkirje, ylläpitämällä Facebook-sivustoa ja täydentämällä kotisivustoa.

Hallitus

VUOSIKOKOUKSEN ESITYSLISTA

1. Kokouksen avaus
2. Valitaan puheenjohtaja ja sihteeri, sekä kaksi pöytäkirjan tarkistajaa
3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus
4. Hyväksytään edellisen vuoden toimintakertomus
5. Esitetään edellisen vuoden tilinpäätös ja toiminnantarkastuskertomus
6. Vahvistetaan edellisen vuoden tilinpäätös
7. Päätetään vastuuvapauden myöntämisestä tilivelvollisille
8. Vahvistetaan toimintasuunnitelma ja talousarvio vuodelle 2026
9. Valitaan hallituksen jäsenet erovuoroisten tilalle; erovuorossa ovat Marko Järvisalo, Tomi Pyyhtiä ja Reijo Orava. Timo Järvisalon luovuttua jäsenyydestä, tilalle uusi jäsen.
10. Valitaan varsinainen toiminnantarkastajaa ja varatoiminnantarkastajaa tarkastamaan alkaneen kalenterivuoden tilejä ja seuran hallintoa
11. Päätetään kalenterivuonna 2026 kannettavan jäsenmaksun suuruus
12. Päätetään muista kokouskutsussa mainituista asioista:
- sääntömuutos; mm. seuran puheenjohtaja valitaan vuosittain vuosikokouksessa
13. Keskustellaan muista asioista
14. Kokouksen päättäminen

SUKUSEURAN TILINPÄÄTÖS 2024

TULOSLASKELMA		
	2024	2023
Varsinainen toiminta		
Jäsenmaksutuotot	1640,00	1680,00
Sukukirjan myyntitulot	60,00	90,00
Postitulot	0,00	19,00
Pöytästandaaritulot	0,00	201,00
Kokoustulot	0,00	0,00
Muut tuotot	0,00	0,00
	1700,00	1990,00
Jäsenlehti/Tiedotuskulut	-414,78	-1057,10
Kokouskulut	-1197,30	-1060,82
Sukukirjakulut	0,00	0,00
Postikulut	-25,00	-60,78
Pöytästandaarikulut	0,00	-408,58
MyHeritage -lisenssikulut	-229,00	-518,01
Muut kulut		-180,00
	-1866,08	-3285,29
Sijoitus- ja rahoitustoiminta		
Korkotuotot	11,00	0,00
Lähdevero	-3,30	
Tilikauden tulos	-158,38	-1295,29

TASE 31.12.	2024	2023
Vastaavaa		
Vaihtuvat vastaavat		
Pankkitili	3446,31	3524,69
Siirtosaaminen	0,00	80,00
Vastaavaa yhteensä	3446,31	3604,69
Vastattavaa		
Oma pääoma		
Edellisten tilikausien ylijäämä	3604,69	4899,98
Tilikauden tulos	-158,38	1295,29
Vastattavaa yhteensä	3446,31	3604,69

Hallitus

Jarmo Pyyhtiä
rahastonhoitaja

TOIMINTASUUNNITELMA 2026

- Sukukokous 2026 järjestetään Lappeenrannan suunnalla
- Sukututkimuksen jatkaminen
- Perinnekeräyksen jatkaminen
- Sukupuun ylläpito My-Heritage -ohjelmalla
- Sukuseuran kotisivujen ja FaceBook -sivujen ylläpito
- Sukukirjan ja sukuviirin myynnin jatkaminen
- Lähetetään jäsenkirje huhtikuussa. Seuraava "Pyhtiän sukulehti" julkaistaan 2027
- Sukukirjan päivitystä suunnitellaan
- Hallitus toteuttaa säännöissä todetut hallinnolliset tehtävät

TALOUSARVIO 2026

	2026	2025
VARSINAINEN TOIMINTA		
Jäsenmaksutulot	1 800	1 680
Sukukirjan/-viirin myynti	160	160
Postitulot	20	20
Kokoustulot	0	0
Muut tulot	0	0
Tuotot	1 980	1 860
Jäsenlehtikulut/jäsenkirjekulut	-500	-700
Kokouskulut	-700	-300
Sukututkimuskulut	-230	-150
Postikulut	-50	-420
Muut kulut	-200	-200
Kulut	-1 680	-1 770
Tilikauden tulos	300	90

KARJALAN KUNNAILLA

Jo Karjalan kunnilla lehti puu,
jo Karjalan koivikot tuuhettuu.
Käki kukkuu siellä ja kevät on,
vie sinne mun kaihoni pohjaton.

Mä tunnen vaaras' ja vuoristovyös'
ja kaskies' sauhut ja uinuvat yös'
ja synkkäin metsies' aarniopuut
ja siintävät salmes' ja vuonojen suut.

Siell' usein matkani määrätöin
läpi metsien kulki ja näreikköin,
Minä seisoin vaaroilla paljain päin,
missä Karjalan kauniin eessäin näin.

Trad.

KARJALAISTEN LAULU

Suloisessa Suomessamme
oisko maata armaampaa,
kuin on kaunis Karjalamme,
laulun laaja kotimaa!
;,: Lauluna sen kosket kuohuu,
järven aallot loiskuaa,
säveleitä salot huokuu,
ikihongat humajaa. ;,:

Ei oo meillä rikkautta
eikä maamme viljavaa,
vaan on laulun runsautta,
kylvämättä kasvavaa;
;,: sit' ei pane Idän halla
eikä Pohjan pakkaset,
se ei sorru sortamalla,
sitä ei lyö rakehet. ;,:

Konsa vaino Suomeamme
kovin kourin koittelee,
silloin kurja Karjalamme
Suomen surut soittelee.
;,: Ja kun onnen päivän koitto
Suomellen taas sarastaa,
silloin riemun suuri soitto
Karjalasta kajahtaa! ;,:

P.J. Hannikainen

KUTSU SUKUSEURAN KOKOUKSEEN

SUKUTAPAAMISEN OHJELMA

Lauantai 28.6.2025

KOKOUS

- 11.00 Kokoontuminen
11.30 Lounas hotellin ravintolassa
13.00 Vuosikokous kokoustilassa
14.30 Kahvitauko
15.00 MyHeritage -työpaja
15.30 Miten nuoret mukaan sukuseuraan? *Vilma Järvisalo*
16.00 Karjalaisuus Tampereen seudulla. *Terttu Knuutila, Pirkkalan Karjalaseuran sihteeri*
17.00 Sukukokous päättyy

Sukuseuran jäsenet kutsutaan sukuseuran kokoukseen Tampereelle lauantaina 28. kesäkuuta 2025 klo 11 alkaen.

**Paikka: Scandic Rosendahl
Pyynikintie 13
33230 TAMPERE**

ILTAOHJELMA

- 18.00 Pyynikin kesäteatterin 70-vuotisjuhlanäytös, Väinö Linnan "Tuntematon sotilas"
Noin 21.00 Vapaata yhdessäoloa ja illallinen Rosendahlistä

Sunnuntai 29.6.2025

SUNNUNTAIN OHJELMA

- Aamiainen majoituspaikassa
10.00 Leikkimieliset kesäolympialaiset Rosendahlin pihapiirissä jonka jälkeen palkintojenjako ja pistäytymisen Pyynikin Munkkikahvilassa ja näkötorjissa
12.00 Siirtyminen Tampereen keskustaan, jossa lounas ja vapaamuotoista ohjelmaa

TAMPERE

ILMOITTAUTUMINEN 18.5.2025 MENNESSÄ – TÄSSÄ OHJEET

Osallistujia pyydetään ilmoittautumaan sukutapaamiseen 18.5.2025 mennessä.

Ilmoittaudu Sirpa Pyyhtiälle soittamalla tai teksti-viestillä puh. **041 5304919** tai sähköpostitse pyyhtia.sirpa@gmail.com

Ilmoittautuessa kerro:

- 1) Osallistuminen lounaalle
- 2) Osallistuminen kokoukseen
- 3) Osallistuminen teatteriesitykseen
- 4) Osallistuminen sunnuntain ohjelmaan

Maksut:

- Lounaan maksaa (hinta noin 30 €) jokainen itse paikan päällä.
- Kokous kahveineen osallistujille ilmainen
- Teatterilipun hinta on 45 € ja se on maksettava 20.5.2025 mennessä. **Sukuseuran tilinumero FI86 1158 3500 1302 67**

Majoitus:

Majoituksen hoitaa jokainen itse.

Jos haluaa majoittua Hotelli Rosendahlistä, varauksen voi tehdä soittamalla puhelinnumeroon: 0300 308 434.

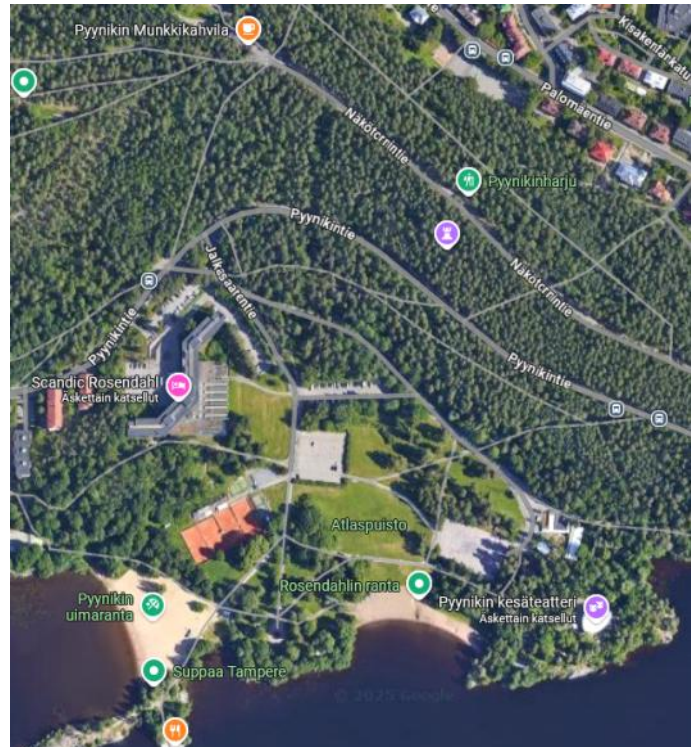
Vihje 1: Kannattaa tuki tutustua mahdollisiin hotellitarjouksiin varaussivustoilla, esim. [Booking.com](https://www.booking.com)

Vihje 2: Jos etsit majoitusta muualta, bussilinja 10 tarjoaa hyvän kulkuvälineen. Katso [Nysse.fi](https://www.nysse.fi)

Pyynikin Kesäteatteri

Kesäteatteri sijaitsee Hotelli Rosendahlin välittömässä läheisyydessä.

Iltaa koskevat lisätiedot annetaan ja liput jaetaan kokouksessa.

ILMOITA SÄHKÖPOSTIOSITTEESI

Sukuseura pyrkii kustannussyistä siirtymään jatkossa sähköpostiviestintään. Vuotuinen jäsenmaksulasku ja jakelukirje tulisivat sähköisesti. Joka toinen vuosi julkaistava *Pyyhtia Sukulehti* julkaistaan edelleen myös painettuna ja lähetetään jäsenille, niin kuin nyt käsillä oleva lehtemme.

Jos tämä sopii sinulle, pyydämme sinua ilmoittamaan sähköpostiosoitteesi jäsenrekisterin pitäjällemme. Myös puhelinnumero on toivottavaa ilmoittaa.

Lähetä ilmoituksesi osoitteeseen:
jarmo.pyyhtia@kolumbus.fi

Kirjoita sähköpostiviestiisi

- Jäsenmaksulaskun pankkiviitenumero
- koko nimesi
- puhelinnumerosi
- sähköpostiosoitteesi
- osoitetarkennus, jos tämän lähetyksen postiosoitteesi on puutteellinen

Otathan tämän lehden mukaan sukukokoukseen. Tässä ovat kokouksen ohjelma, esityslista ja kaikki kokousaineistot.